BBI0076

សម្ភាសន៍ជាមួយឈ្មោះម៉ាក់ សារិន ភេទប្រុស អាយុ៤៨ឆ្នាំ

មានស្រុកកំណើតនៅភូមិទទឹងថ្ងៃ ឃុំវាលពន្ធ ស្រុកថ្ពង ខេត្តកំពង់ស្ពឺ

សព្វថ្ងៃរស់នៅភូមិគគីរ ឃុំអូរដា ស្រុកកំរៀង ខេត្តបាត់ដំបង

សម្ភាសន៍ថ្ងៃទី១៩ ខែមីនា ឆ្នាំ២០១១

មុខងារសម័យខ្មែរក្រហមៈ ធ្វើការក្នុងក្រសួងឃ្លាំងរដ្ឋ

មុខងារបច្ចុប្បន្នៈ កសិករ

សម្ភាសន៍ដោយៈ ឡុង ដានី

សរុបទំព័រៈ ៣២

ដានីៈ អញ្ជើញដីបូនខ្ញុំសុំស្គាល់ឈ្មោះពូ តើពូឈ្មោះអីដែរ?

សារិនៈ ខ្ញុំឈ្មោះម៉ាក់ សារិន ។

ដានីៈ ពូមានអាយុប៉ុន្មានហើយ?

សារិនៈ អាយុ៤៨ ។

ដានីៈ សព្វថ្ងៃពូរស់នៅក្នុងភូមិឃុំអីដែរ?

សារិនៈ ភូមិអូរគគី ឃុំអូរដា ស្រុកកំរៀង ខេត្តបាត់ដំបង ។

ដានីៈ ពូមានស្រុកកំណើតនៅណាដែរ?

សារិនៈ ភូមិទទឹងថ្ងៃ ។

ដានីៈ ពូនៅភូមិទទឹងថ្ងៃ?

សារិនៈ បាទ! ឃុំវាលពន្ធ ។

ដានីៈ ស្រុកខត្តុង?

សារិនៈ អត់ទេ ស្រុកថ្ពង ខេត្តកំពង់ស្ពឺ ។

ដានីៈ ចុះមីងគាត់ឈ្មោះអីដែរ?

សារិនៈ ឈ្មោះហែម សុខុម ។

ដានីៈ គាត់អាយុប៉ុន្មានដែរ?

សារិនៈ អាយុ៤៦ ។

ដានីៈ ស្រុកកំណើតគាត់រស់នៅណាដែរ?

សារិនៈ នៅភូមិស្វាយមេឡា ។

ដានីៈ ឃុំអី?

សារិនៈ ឃុំទ្រាល ។

ដានីៈ ស្រុក?

សារិនៈ ស្រុកបារាយណ៍ ខេត្តកំពង់ធំ ។

ដានីៈ សព្វថ្ងៃមុខរបរពូធ្វើអីដែរ?

សារិនៈ ធ្វើស្រែចំការហ្នឹង ។

ដានីៈ ពូធ្វើស្រែចំការ ហើយពូជាមេឃុំដែរ?

សារិនៈ បាទ!

ដានីៈ ពូធ្វើស្រែចំការហ្នឹងធ្វើអីខ្លះទៅ?

សារិនៈ ចំការដំឡូង ចំការពោត ចំការស្រូវ ។

ដានីៈ ហើយពូធ្វើមេឃុំអូរគគីហ្នឹងតាំងពីឆ្នាំណាមក?

សារិនៈ តាំងពីឆ្នាំ៩៧មក ។

ដានីៈ ពូមានកូនចៅប៉ុន្មាននាក់ដែរ?

សារិនៈ មានកូន៥នាក់ ។

ដានីៈ ស្រីប៉ុន្មាន ហើយប្រុសប៉ុន្មាននាក់?

សារិនៈ ប្រុស៤នាក់ ហើយស្រីមានតែ១ម្នាក់ទេ ។

ដានីៈ កូនពៅអាយុប៉ុន្មានហើយ?

សារិនៈ កូនពៅអាយុ១៥ហើយ ។

ដានីៈ ចុះបងគេ?

សារិនៈ បងគេអាយុ២៥ហើយ ។

ដានីៈ អត់មានកូនរៀនទេ?

សារិនៈ កំពុងរៀន២នាក់ ។

ដានីៈ រៀននៅកំរៀងយើងហ្នឹង?

សារិនៈ បាទ!

ដានីៈ អត់ទាន់មានរៀនមហាវិទ្យាល័យទេ?

សារិនៈ អត់មានទេ ត្រឹមអនុវិទ្យាល័យហ្នឹង ។

ដានី៖   ពូឪពុករបស់ពូគាត់ឈ្មោះអីដែរ?

សារិន៖ គាត់ស្លាប់អស់ហើយ ។

ដានី៖   គាត់ស្លាប់ហើយ តែគាត់ឈ្មោះអីទៅ?

សារិន៖ មិនដឹងដីតាគាត់ឈ្មោះអីទេ ។

ដានី៖   ចុះឈ្មោះរបស់គាត់?

សារិន៖ ឈ្មោះសែត ។

ដានី៖   គាត់ស្លាប់តាំងពីពេលណា?

សារិន៖ គាត់ស្លាប់តាំងពី៨២ ។

ដានី៖   ចុះម្ដាយ?

សារិន៖ ម្ដាយស្លាប់តាំងពី៩៩ ។

ដានី៖   គាត់ឈ្មោះអីដែរ?

សារិន៖ មៀក កង ។

ដានី៖   ពូយកត្រកូលតាមម្ដាយវិញអញ្ចឹង?

សារិន៖ បាទ!

ដានី៖   ពូមានបងប្អូនបង្កើតទាំងអស់ប៉ុន្មាននាក់ដែរ?

សារិន៖ មាន៥នាក់ ។

ដានី៖   ស្រីប៉ុន្មាន ហើយប្រុសប៉ុន្មាននាក់?

សារិន៖ ស្រី២នាក់ ហើយប្រុស៣នាក់ ។

ដានី៖   ពូកូនទីប៉ុន្មាន?

សារិន៖ កូនទី១ ។

ដានី៖   បងគេបង្អស់?

សារិន៖ បាទ!

ដានី៖   ចុះកាលក្មេងៗពូមានបានរៀនសូត្រអត់?

សារិន៖ ខ្ញុំរៀនបានត្រឹមថ្នាក់ទី១០ហ្នឹង ។

ដានី៖   ថ្នាក់ទី១០ពីដើម?

សារិន៖ បាទ!

ដានី៖   នៅវត្តអីគេ?

សារិនៈ នៅវត្តរលាំងនាគ ។

ដានីៈ ឈប់ឆ្នាំណា?

សារិនៈ ឈប់ឆ្នាំ៧០ហ្នឹង កាលឆ្នាំ៧០ហ្នឹងគេបង្កើតឈ្លប បង្កើតនារីឈ្លបហើយក៏ឈប់រៀនទៅ ។

ដានីៈ ពេលពូឈប់រៀនពូធ្វើអី?

សារិនៈ នៅធ្វើស្រែចំការជាមួយម្ដាយឪពុករហូតដល់ឆ្នាំ៧៤ ។

ដានីៈ ហើយដល់ពេលឆ្នាំ៧៤ហ្នឹងពូធ្វើអីទៀតទៅ?

សារិនៈ ដល់ពេលចូលឆ្នាំ៧៥ យើងមានការរំដោះ ក្រោយពេលរំដោះហ្នឹងខ្ញុំមកនៅទីក្រុងភ្នំពេញនៅក្រសួងឃ្លាំងរដ្ឋ ។

ដានីៈ នៅក្រសួងឃ្លាំងរដ្ឋជាមួយអ្នកណាគេ?

សារិនៈ នៅជាមួយពូខ្ញុំឈ្មោះរឿង សម័យយើង៥ឆ្នាំ ។

ដានីៈ ពូបង្កើតមែន?

សារិនៈ បាទ! ពូបង្កើត ។

ដានីៈ រឿងហ្នឹងគាត់ប្រធានឃ្លាំងរដ្ឋ?

សារិនៈ ប្រធានក្រសួងឃ្លាំងរដ្ឋ ។

ដានីៈ គាត់នៅស្រុកកំណើតជាមួយលោកពូដែរ?

សារិនៈ បាទ! នៅជាមួយគ្នា ។

ដានីៈ កាលហ្នឹងពូអាយុប៉ុន្មានកាលមកនៅហ្នឹង?

សារិនៈ កាលហ្នឹងទើបតែអាយុ១៧ហ្នឹង ។

ដានីៈ កាលហ្នឹងឆ្នាំប៉ុន្មានពូ?

សារិនៈ មិនដឹង៥០ប៉ុន្មានទេ ខ្ញុំវាភ្លេចទៅខ្ញុំចាំតែឆ្នាំកំណើត ។

ដានីៈ ឆ្នាំកំណើតឆ្នាំណា?

សារិនៈ ឆ្នាំថោះ ។

ដានីៈ អញ្ចឹងពូមកនៅឃ្លាំងរដ្ឋជាមួយឪពុកមា កាលហ្នឹងគាត់ឲ្យធ្វើអីទៅ?

សារិនៈ កាលហ្នឹងធ្វើនារសា បើកឡានលិចកើតហ្នឹង ។

ដានីៈ កាលហ្នឹងមកតែពូតែម្នាក់ឬក៏មានបងប្អូនពូមកជាមួយដែរ?

សារិនៈ មកតែខ្ញុំម្នាក់ឯង ។

ដានីៈ ធ្វើនារសាបើកឡានឲ្យគាត់?

សារិនៈ បាទ!

ដានីៈ នៅកន្លែងណាទៅកាលហ្នឹង?

សារិនៈ នៅជិតវត្តខណ្ឌាឡោម គេហៅថាមន្ទីរចាត់ការឃុំងរដ្ឋហ្នឹង ។

ដានីៈ នៅក្នុងវត្តឬក៏នៅជិតទេ?

សារិនៈ អត់ទេនៅក្រៅវត្ត នៅខាងជើងវត្ត នៅកន្លែងបេស៊ីអ៊ីហ្នឹងហ្នង កន្លែងហ្នឹងគេដាក់បេស៊ីអ៊ីកន្លែងគេលក់ថ្នាំដុសធ្មេញ លក់ទឹកក្រូច ។

ដានីៈ កាលហ្នឹងពូធ្វើតែនារសាហើយបើកតែឡានអត់មានធ្វើអីទៀតទេ?

សារិនៈ បាទ!

ដានីៈ នារសាធ្វើអីខ្លះទៅ?

សារិនៈ រត់សំបុត្រ បញ្ជូនឯកសារទៅតាមកង ទៅតាមក្រសួងផ្សេងៗ ឧទាហរណ៍ក្រសួងពាណិជ្ជកម្មគេត្រូវការអី ក្រសួងឧស្សាហកម្មគេត្រូវការអីយើងគ្រាន់តែសារលិខិតហ្នឹងជូនឲ្យគេ ឧទាហរណ៍ថាក្រសួងពាណិជ្ជកម្មគេត្រូវការក្រណាត់ ក្រម៉ា បារីអញ្ចឹងយើងជូនឲ្យគេទៅតាមកងណា ឬក៏យើងទៅដឹកនៅកន្លែងក្រសួងឧស្សាហកម្មអញ្ចឹងទៅ យើងទៅយកពីឧស្សាហកម្មទៅទុកក្នុងឃ្លាំងអញ្ចឹងទៅ ទៅប្រមូលដូចជាអំបោះ ក្រម៉ា ក្រណាត់ក្នុងឃ្លាំង ឬក៏យើងគិតថាយើងនាំសារពីឃ្លាំងយើងទៅតាមក្រសួងអញ្ចឹងទៅ អាហ្នឹងគេហៅថារត់សារ ។

ដានីៈ កាលហ្នឹងឪពុកមារបស់ពូឈ្មោះរឿងហ្នឹងគាត់ធ្វើការនៅហ្នឹង?

សារិនៈ បាទ! គាត់ប្រធានក្រសួងហ្នឹង ។

ដានីៈ តួនាទីរបស់គាត់ជាមួយតារិទ្ធ?

សារិនៈ តារិទ្ធគាត់បែកទៅខាងពាណិជ្ជកម្ម ។

ដានីៈ តារិទ្ធបែកឆ្នាំណា?

សារិនៈ បែកឆ្នាំ៧៦ បែងចែកពីក្រសួងឃ្លាំងរដ្ឋហ្នឹង ។

ដានីៈ កាលពីមុននៅជាមួយគ្នា?

សារិនៈ នៅជាមួយគ្នា នៅជិតវត្តភ្នំ ។

ដានីៈ នៅជិតវត្តភ្នំ?

សារិនៈ បាទ! គាត់នៅជាមួយគ្នា ។

ដានីៈ នៅជាមួយគ្នា?

សារិនៈ ដល់ក្រោយមកឆ្នាំ៧៦ យើងទៅនៅជិតគាត់ទៀត ផ្ទះនៅជិតគ្នារំលងផ្លូវ តែគ្រាន់តែកន្លែងធ្វើការខុសគ្នា កន្លែងអីទ្វេពេលដែលគាត់បង្កើតក្រសួងពាណិជ្ជកម្មហើយគាត់ទៅនៅកណ្ដាលទីក្រុងភ្នំពេញ ។

ដានីៈ តួនាទីគាត់ប្រហែលគ្នា ប៉ុនគ្នា?

សារិនៈ ប្រហែលគ្នា តែបើយើងគិតថាពេលដែលយើងនៅក្នុងសង្គ្រាមហ្នឹងយើងអាចថាគាត់កាន់កងពល ។

ដានីៈ កាន់កងពល?

សារិនៈ បាទ! បើគាត់នៅពីសង្គ្រាមមកគាត់នៅសេដ្ឋកិច្ចភូមិភាគពិសេស ។

ដានីៈ មាររបស់ពូមែន?

សារិនៈ បាទ!

ដានីៈ គាត់នៅភូមិភាគពិសេស?

សារិនៈ ហ្នឹងអើយ ។

ដានីៈ ស្រុកកំណើតរបស់គាត់នៅជាមួយពូ?

សារិនៈ បាទ!

ដានីៈ សព្វថ្ងៃគាត់នៅទេ.

សារិនៈ គាត់ស្លាប់អស់ហើយ គាត់ស្លាប់នៅភ្នំដងរែក ។

ដានីៈ គាត់ឈឺ?

សារិនៈ បាទ!

ដានីៈ គាត់ស្លាប់ឆ្នាំណា?

សារិនៈ គាត់ស្លាប់ប្រហែលជាឆ្នាំ៨១, ៨២ហ្នឹង ។

ដានីៈ ចុះប្រពន្ធគាត់?

សារិនៈ ប្រពន្ធគាត់សព្វថ្ងៃទៅនៅស្រុកអត់ទាន់ស្លាប់ទេ គាត់ទៅនៅស្រុកជាមួយកូនប្រសារគាត់ ។

ដានីៈ ប្រពន្ធគាត់ចាស់ហើយ?

សារិនៈ ចាស់ហើយ អាយុគាត់៥០ជាងហើយ ។

ដានីៈ នៅណាទៅស្រុកប្រពន្ធគាត់?

សារិនៈ គេហៅស្អីទេភ្លេចបាត់ហើយ ។

ដានីៈ នៅក្នុងស្រុកកំរៀងយើងដែរ?

សារិនៈ អត់ទេនៅនោះនៅស្រុកកំណើត កាលគាត់ធ្វើសាមារណកម្មមាតុភូមិវិវត្តន៍លោកពូគាត់ទៅតាំងហ្នឹង ។

ដានីៈ ប្រពន្ធគាត់ឈ្មោះអីគេ?

សារិនៈ ឈ្មោះ សោ ។

ដានីៈ ប្រពន្ធគាត់បានការតាំងពីមុនឬក៏តាំងពីណាមក?

សារិនៈ ខ្ញុំមិនសូវដឹងដែរ គាត់ការបានកូនមួយកាលសម័យតស៊ូហ្នឹង កាលគាត់តស៊ូហ្នឹងមិនដឹងតាំងពីឆ្នាំណាទេ បើតាមខ្ញុំដឹងរឿងដូចជាឆ្នាំ៦៨ ។

ដានីៈ គាត់ការឆ្នាំ៦៨?

សារិនៈ អត់ទេគាត់ចូលតស៊ូ ។

ដានីៈ គាត់ចូលតស៊ូឆ្នាំ៦៨?

សារិនៈ ហើយ៦៩,៧០ហ្នឹងវាត្រូវពេញ ។

ដានីៈ កាលពីសម័យតស៊ូ៥ឆ្នាំហ្នឹងគាត់នៅសេដ្ឋកិច្ចភូមិភាគពិសេស ចុះកាលហ្នឹងតារិទ្ធគាត់ធ្វើអីដែរ?

សារិនៈ គាត់ភ្នាក់ងារខាងក្នុង ផ្តល់ពត៌មានខាងក្រៅ មានការទំនាក់ទំនងគ្នា ដល់ពេលគាត់បើកមុខបានគាត់រត់ចេញទៅក្រៅឆ្នាំ៧០ ។

ដានីៈ ដល់ពេលបែកឆ្នាំ៧៥ហើយបានគាត់មកធ្វើជាមួយគ្នា?

សារិនៈ ដល់ពេលដល់ឆ្នាំ៧៥ឆ្នាំរំដោះហ្នឹងគាត់បែកការណ៍បានគាត់រត់ចេញ ។

ដានីៈ ចុះកាលហ្នឹងក្នុងឃ្លាំងមានអីខ្លះទៅ?

សារិនៈ វាមានច្រើនយ៉ាងណាស់ ពីឆ្នាំ៧៧ដល់៧៨ តែសន្ទុះនៃការរីកចម្រើននៅក្នុងក្រសួងការរដ្ឋមានត្រឹមឆ្នាំ៧៧និង៧៨ មានសម្ភារៈគ្រប់យ៉ាង មានតាំងពីត្រាក់ទ័ មានតាំងពីគ្រឿងដែក ហើយសំណង់អីផ្សេងៗច្រើននាំមកពីប្រទេសចិននិងកូរ៉េ និងមានប្រទេសយូហ្គូស្លាវីដែរ មានឡានមានគ្រឿងម៉ាស៊ីន គ្រឿងចក្រអីផ្សេងៗ ។

ដានីៈ គ្រឿងចក្រមកពីកូរ៉េ?

សារិនៈ បាទ!

ដានីៈ ចុះមកពីចិនមានអីដែរ?

សារិនៈ ចិនក៏មានត្រាក់ទ័ដែរ ហើយមានសម្ភារៈដូចជាក្រណាត់ ។

ដានីៈ ពូធ្វើនារសាឲ្យគាត់រហូតដល់បែកឆ្នាំ៧៩ហ្នឹងហ្នង?

សារិនៈ បាទ! ដល់ឆ្នាំ៧៩ ហើយ៧៩ហ្នឹងនៅជាមួយគាត់រហូតទៀតដល់ឆ្នាំ៨០ ហើយបែកពីគាត់ខ្ញុំទៅនៅជាមួយអ៊ុំម៉ុត ។

ដានីៈ អ៊ុំម៉ុតហ្នឹងគាត់ធ្វើអី?

សារិនៈ អ៊ុំម៉ុតហ្នឹងគាត់កងពលដែរហ្នឹង តែគាត់នៅកងពលលេខប៉ុន្មានខ្ញុំអត់ដឹងទេណា៎ តែដល់ពេលចេញពីកោះកុងទៅនៅអន្លង់វែងហ្នឹងគាត់កាន់កងពល៧៨៥ ។ ។

ដានីៈ អ៊ុំម៉ុតហ្នឹង?

សារិនៈ ហ្នឹងអើយ គ្រួសារតាម៉ុកហ្នឹង ឥឡូវគាត់នៅសំឡូត ។

ដានីៈ កាលឆ្នាំ៧៥ហ្នឹងពូធ្វើការទាក់ទងជាមួយខាងក្រសួងឧស្សាហកម្មអញ្ចឹង?

សារិនៈ បាទ! ខ្ញុំរត់សាចុះឡើង ឧទាហរណ៍ថាក្រសួងឧស្សាហកម្មហ្នឹងមានតម្រូវការ ឧបមាថាក្រម៉ាប៉ុន្មានពាន់គីទៅ ហើយក្រណាត់ហ្នឹងប៉ុន្មានពាន់គីទៅ ហើយខាងបារីប៉ុន្មានពាន់អញ្ចឹងទៅណា៎ អញ្ចឹងអានេះជាតម្រូវការខាងឧស្សាហកម្ម ហើយធ្វើម៉េចឲ្យមានសម្ភារៈនៅក្នុងឃ្លាំង ហើយខាងអំបិល ខាងអង្ករយើងមានដឹកជូនទៅតាមភូមិភាគ ។

ដានីៈ បែកតាមភូមិភាគមួយៗ ។

សារិនៈ អញ្ចឹងកន្លែងក្រសួងឃ្លាំងហ្នឹងជាកន្លែងផ្ទុកសម្ភារៈម្យ៉ាងទាំងសំលៀកបំពាក់ ទាំងម្ហូបហូបចុក ។

ដានីៈ កាលនោះកម្មករច្រើនទេ?

សារិនៈ កម្មករហ្នឹងគ្រាន់តែស្រីហ្នឹងវាមានពីរវរៈសេនាតូចហើយដែលគេហៅថាវរៈ៧៧ ហើយប្រុសនៅវរៈ៧១,៧២,៧៣អញ្ចឹងវាមាន៥វរៈ ប្រុសៗមានបីវរៈហើយស្រីមានពីរវរៈ ស្រីៗខាងដេរប៉ាក់ដេរបាវអីហ្នឹង អញ្ចឹងកម្មករនៅក្នុងឃ្លាំងរដ្ឋហ្នឹងគឺគ្រាន់តែលីសម្ភារៈឡើងឡាន ឡើងរទេះភ្លើងអញ្ចឹងណា ត្រូវការស៊ីម៉ងត៍ ត្រូវការអំបិល ត្រូវការអង្ករអីទៅ ឬក៏ត្រូវការលើកកៅស៊ូ ទៅចិនទៅកូរ៉េទៅ ដូចប្រទេសណាមានទូតមានតែចិនហើយនឹងកូរ៉េ វាមានតែ៣ប្រទេសហ្នឹងទេដែល ខ្ញុំចាំ ។

ដានីៈ អញ្ចឹងក្រសួងឃ្លាំងរដ្ឋភាគច្រើនធ្វើការជិតស្និទជាមួយខាងក្រសួងពាណិជ្ជកម្ម?

សារិនៈ បាទ!

ដានីៈ ពូស្គាល់តារិទ្ធហ្នឹងច្បាស់ទេ?

សារិនៈ ស្គាល់ច្បាស់ ព្រោះតែអ្នកនៅជាមួយគាត់គឺច្បាស់ហើយ ។

ដានីៈ ចុះឈ្មោះហុង?

សារិនៈ ឈ្មោះហុងក្រោយទេ ឈ្មោះឆាយ

ឈ្មោះឆាយហ្នឹងកូនក្មួយឡាយហើយឡាយហ្នឹងក៏កូនក្មួយគាត់ដែរ អាហ្នឹងជិតស្និទបំផុតហើយ តែក្រៅពីហ្នឹងខ្ញុំអត់ស្គាល់ទេ ប្រហែលជាហុងហ្នឹងមួយដែរ តែគាត់ចាស់ ជាងឆ្ងាយ ។

ដានី: ចុះខាងពូមានតែពូម្នាក់ទេដែលធ្វើការជាមួយពូ?

សារិនៈ មានច្រើននាក់ដែរតែវាបែកបាក់គ្នាអស់ហើយ មានឈ្មោះដូចខ្ញុំហ្នឹងមួយទៀត?

ដានី: ឈ្មោះសារិនដែរ?

សារិនៈ បាទ! ហើយមានឈ្មោះឌុន ហើយមួយទៀតឈ្មោះស៊ីម អាហ្នឹងអ្នកក្នុងនារសាហ្នឹង ។

ដានី: សុទ្ធតែកូនក្មួយសាច់ញាតិ?

សារិនៈ អត់ទេ កូនក្មួយតែខ្ញុំមួយទេ កាលហ្នឹងសុទ្ធតែកម្មាំងតស៊ូ ។

ដានី: ចុះពួកគាត់រាល់ថ្ងៃគាត់នៅរស់ទេ?

សារិនៈ បែកគ្នាអស់ហើយមិនដឹងថាគេរស់ឬក៏ស្លាប់នោះទេ កាលពេល៧៩មកយើងបែកគ្នាអស់ហើយ អញ្ចឹងគេគិតថាចំណង់ចំណូលចិត្តរបស់គេ

គេចង់បែកទៅនៅកន្លែងផ្សេងទៅនៅអន្តភាពនេះអន្តភាព នោះ

ដូនកាលយើងនៅអន្តភាពខាងក្រោយវាពិបាកអញ្ចឹងគេចង់ទៅនៅតាមកង ។

ដានី: អញ្ចឹងតារិទ្ធគាត់ស្គាល់អីច្បាស់ហ្នង?

សារិនៈ ស្គាល់ច្បាស់ ។

ដានី: អាសារទៅធ្វើការនៅផ្ទះគាត់ ចុះកាលជំនាន់ហ្នឹងប្រពន្ធកូនគាត់ទៅនៅជាមួយពីណាគេ ហើយប្រពន្ធ ឈ្មោះអី?

សារិនៈ ឈ្មោះភាព ។

ដានី: កូនគាត់ធ្វើការនៅក្រសួងពាណិជ្ជកម្មដែរអត់ទេ?

សារិនៈ អត់ ។

ដានី: ចុះដល់ពេលប្រពន្ធរបស់ឪពុកមាពូគាត់ធ្វើអីគេ?

សារិនៈ គាត់អត់មានធ្វើអីទេនៅតែផ្ទះហ្នឹង ។

ដានី: ផ្ទះជិតគ្នាមែន?

សារិនៈ ទល់មុខគ្នា តែគាត់ពេលនេះទៅគាត់ទៅកន្លែងធ្វើការទៅហើយគាត់មកសម្រាកផ្ទះគាត់វិញ ។

ដានី: ពីណាគេ?

សារិនៈ អ៊ីរិទ្ធហ្នឹង ។

ដានី: ហើយចុះពេលហូបបាយហូបអី យើងហូបរួមជាមួយគាត់ឬក៏យើងបែកផ្សេង?

សារិនៈ ហូបរួមជាមួយគាត់ ។

ដានី: ដូចថាតារិទ្ធហើយឪពុកមាពូហូបជុំគ្នា?

សារិនៈ បាទ! អញ្ចឹងបានថាខ្ញុំពិបាកគាត់ហូបបាយយឺត ។

ដានី: ប្រពន្ធគាត់ហ្នឹង?

សារិនៈ បាទ! ជួនកាលយើងហូបមុនគាត់ឲ្យគាត់ហូបតែឯងក្រោយទៅ ។

ដានី: ប្រពន្ធគាត់ហើយតារិទ្ធគាត់ហូបយឺតដែរ?

សារិនៈ អត់ទេ តែប្រពន្ធគាត់ទេ ។

ដានី: គាត់ហូបម៉េចទៅ ហើយហូបរបៀបយ៉ាងម៉េច?

សារិនៈ ឧទាហរណ៍ថាបើសិនជាយើងគិតថាមិនបាច់ស្ងោរមាន់អញ្ចឹងគាត់ឲ្យស្ងោទាំងមូលហ្នឹង គាត់ឲ្យស្ងោរទាំង មូលហើយបេះ បេះហើយគាត់ឲ្យយើងយកបាយទៅដាំក្នុងអាឆ្នាំងស្ងោរមាន់ហ្នឹង កូរហើយអត់ឲ្យ ជាត់ពង្រីកទេឲ្យអាជីវជាតិមាន់នៅក្នុងហ្នឹងទាំងអស់ ដែលគេហៅថាបាយមាន់ៗនោះ ភាគច្រើន គាត់ហូបអញ្ចឹង បើកាលណាគាត់ហូបសម្លគឺមិនសូវនិយាយរួមាគាត់មិនចូលចិត្តសម្ល ចូល ចិត្តខាងចៀនខាងអាំងអញ្ចឹងទៅ ហើយសម្លបើគាត់អត់ហូបគាត់ដាំបាយមាន់អញ្ចឹងហ្នឹង យើងស្ងោរ មាន់ហើយបេះ បេះហើយលីង ។

ដានី: អាហ្នឹងប្រពន្ធរបស់តារិទ្ធ?

សារិនៈ បាទ!

ដានី: អញ្ចឹងពូធ្វើចុងភៅដែរ?

សារិនៈ អត់ទេម្ដាយមីងខ្ញុំតើ ។

ដានី: ប៉ុន្តែគាត់អ្នកប្រាប់ហូបអី ហើយគាត់ចង់ធ្វើអី?

សារិនៈ បាទ!

ដានី: ចុះខាងក្រសួងថាមពល ក្រសួងឧស្សាហកម្មអីពូស្គាល់ទេ?

សារិនៈ ខ្ញុំស្គាល់តែលោកអ៊ីវ៉ន វ៉េត ។

ដានី: ស្គាល់វ៉ន វ៉េតដែរ?

សារិនៈ បាទ!

ដានី: ស្គាល់គាត់ច្បាស់ទេ?

សារិនៈ ច្បាស់ ។

ដានីៈ ប្រពន្ធគាត់ឈ្មោះអីដែរ?

សារិនៈ អត់ស្គាល់ឈ្មោះប្រពន្ធទេ ។

ដានីៈ កាលហ្នឹងផ្ទះគាត់នៅជិតហ្នឹងដែរ?

សារិនៈ នៅម្តុំផ្សារថ្មី ។

ដានីៈ ចុះចេង អន ពូមានស្គាល់ទេ?

សារិនៈ ចេង អនក៏ស្គាល់ដែរ ។

ដានីៈ គាត់នៅជិតគ្នាដែរ?

សារិនៈ គាត់អត់នៅជិតគ្នាទេ គាត់នៅចំការមន ។

ដានីៈ ស្គាល់គាត់ច្បាស់ដែរ?

សារិនៈ បើថាស្គាល់ច្បាស់ដូចជាមិនសូវច្បាស់ទេ ព្រោះពេលនេះគណៈក្រសួងគេមិនទៅធ្វើការទាំងអស់គ្នា ហើយយើងមិនទៅ ហើយមិនដឹងមកពីខាងណាៗ មានភូមិភាគនារតី ភូមិភាគបច្ចឹម ភូមិភាគពាយ័ព្យ ហើយមានក្រសួងឧស្សាហកម្ម ក្រសួងពាណិជ្ជកម្ម ក្រសួងថាមពល ។

ដានីៈ ក្រសួងថាមពលរបស់ពីណាគេ?

សារិនៈ របស់ពីណាគេទេ?

ដានីៈ មេបារាំងមែនទេ?

សារិនៈ ខ្ញុំភ្លេចទៅហើយ ប៉ុន្តែគាត់នៅម្តុំឬស្សីកែវដែរហ្នឹង នៅកន្លែងកាវ៉ាស់ធំ ។

ដានីៈ ទួច ភឿនមែន?

សារិនៈ ទេគេហ្នឹងមិនដឹងឈ្មោះអីភ្លេចបាត់ហើយ នៅចុងៗមាត់ ហើយមកចែកកាំភ្លើងនៅសាលាក្រោមបាញ់គ្នាជាមួយប៉ៃលិន ភ្លេចបាត់ហើយយូពេក ប្រធានក្រសួងថាមពល គាត់គ្រប់គ្រងខាងផ្នែកខស្ទ័នហ្នឹង ។

ដានីៈ ខាងភ្លើង?

សារិនៈ ខាងប្រេង អញ្ចឹងពេលយើងត្រូវការប៉ុន្មានយើងគេទៅគាត់ទៅ ។

ដានីៈ ត្រូវចាក់ឡានចាក់អី?

សារិនៈ បាទ! គាត់ហ្នឹងគាត់ត្រូវដឹកទៅក្រសួងដើងគោក ហើយមានខាងដើងទឹកអញ្ចឹងទៅគាត់ដឹកទៅដាក់នៅ ខាងក្រសួងពាណិជ្ជកម្មអញ្ចឹងទៅ គាត់ដើរតែដឹញដាក់ហ្នឹង ខ្ញុំភ្លេចឈ្មោះបាត់ហើយបងខ្ញុំមួយ នៅហ្នឹងដែរ ។

ដានី: គាត់អ្នកស្រុកណា?

សារិនៈ ខ្ញុំអត់មានបានសាកសួពីរឿងស្រុកទេ ស្គាល់តាមរយៈពូហ្នឹង ហើយម្យ៉ាងទៀតកាលនោះគាត់អ្នកធំៗផងមិនសូវហ៊ានទំនាក់ទំនងទេ តែគាត់ចេះតែហ៊ានហើយតែយើងក្មេងមិនសូវមានការទំនាក់ទំនងទេ គាត់ចាស់ទុំហើយយើងមិនសូវហ៊ានលេងសើចជាមួយគាត់ទេ វាអត់ទំនងទេ ។

ដានី: ពូមានដែលធ្លាប់ជួបអ៊ីៗដូចជាអ៊ីប៉ុល ពត, អៀង សារី, នួន ជាអីទេ?

សារិនៈ ជួបតែពេលធ្វើការអញ្ចឹងទេ ពេលទៅធ្វើសន្និបាតអីម្ដងម្កាលហ្នឹង តែបើឲ្យទៅជួបនៅផ្ទះគាត់មិនដែលបានជួបទេ ។

ដានី: ដូចថាពេលឪពុកមាពូគាត់ទៅពូមានដែលទៅជាមួយទេ?

សារិនៈ ហ្នឹងពេលគាត់ទៅប្រជុំគាត់ហៅទៅជាមួយអញ្ចឹងទៅ ទៅស្ពាតអញ្ចឹងទៅ ហើយទៅផ្សារអូឡាំពិក ទៅផ្សារដើមគរពេលដែលមានពិធីអញ្ចឹងណា ឬទៅប្រជុំនៅវាំងអញ្ចឹងទៅ ។

ដានី: បាទ!

សារិនៈ ទៅហ្នឹងវាចាំមិនអស់ទេ មេមួយឡានមួយ ។

ដានី: មេមួយឡានមួយ?

សារិនៈ បាទ!

ដានី: ពូស្គាល់អ៊ឹ ជៀមទេ?

សារិនៈ តា ជៀម ស្គាល់?

ដានី: ពូស្គាល់ដែរ?

សារិនៈ តាជៀមយើងនេះ?

ដានី: ជៀម ខាងម៉ាឡៃ?

សារិនៈ ហ្នឹងអើយ ។

ដានី: ស្គាល់គាត់តាំងពីជំនាន់ហ្នឹងឬក៏ជំនាន់ក្រោយ?

សារិនៈ ស្គាល់នៅ៨០៨ កាលមុនគាត់នៅ៨០៨ ដល់ពេលគាត់ដកពី៨០៨មកនៅនេះវិញ ។

ដានី: ៨០៨នៅណាទៅ?

សារិនៈ នៅដងរែក ។

ដានី: ខាងដកវែកវិញ?

សារិនៈ ខាងអន្លង់វែងនោះ ។

ដានី៖ តាំងពីឆ្នាំ៨០ដាងប៉ុក៏ម៉េច?

សារិន៖ តាំងពីឆ្នាំ៧៩ ។

ដានី៖ ៧៩?

សារិន៖ បាទ! កាល៧៩គាត់នៅហ្នឹង ទើបតែគាត់ដកមកឆ្នាំ៨០ដាង ។

ដានី៖ គាត់មកខាងម៉ាឡៃវិញ?

សារិន៖ បាទ! គាត់មកខាងម៉ាឡៃវិញ ។

ដានី៖ ខ្ញុំធ្លាប់ជួបគាត់កាលប៉ុន្មានខែមុន ។

សារិន៖ ខ្ញុំភ្លេចអស់ហើយមេៗដែលធ្លាប់ស្គាល់ ពិសេសមនុស្សដែលធ្លាប់នៅមន្ទីរជាមួយគ្នាខ្ញុំភ្លេចគេអស់ហើយ ។

ដានី៖ យូពេក?

សារិន៖ យូពេក ហើយបងៗខ្ញុំខ្លះស្គាល់គាត់តែគាត់អត់ស្គាល់ខ្ញុំទេ ខ្ញុំហៅគាត់តែគាត់ថាអានេះមិនដឹងពីណាគេទេ ។

ដានី៖ យូពេក ។

សារិន៖ ទាល់តែនិយាយរឿងហេតុពីដើមទាក់ទងយើងរស់នៅឯណាៗ បានគាត់ថាអាប្រកាច់ឯងចាស់ម្ល៉េះឥលូវ ។

ដានី៖ ចូល២០,៣០,៤០ឆ្នាំហើយ ។

សារិន៖ កាលហ្នឹងគាត់អាយុ៣០ហើយខ្ញុំទើបតែ១៨ឆ្នាំហ្នឹង ហើយដល់ពេលអញ្ចឹងអត់សូវស្គាល់គាត់អស់ទេ ។

ដានី៖ ចុះពូកាលហ្នឹងនៅក្នុងសម័យ៣ឆ្នាំពូអត់ទាន់មានប្រពន្ធទេ?

សារិន៖ អត់ទេ ទើបតែមានឆ្នាំ៨៧នេះហ្នឹង ។

ដានី៖ ទើបតែ៨៧ហើយទេ?

សារិន៖ បាទ!

ដានី៖ អញ្ចឹងកាលពេលយួនចូលមកឆ្នាំ៧៩ហ្នឹងពូរត់យ៉ាងម៉េចដែរ?

សារិន៖ កាលហ្នឹងខ្ញុំធ្វើដំណើរតាមអង្គភាពហ្នឹងឯង តាមក្រសួងរបស់ខ្ញុំហ្នឹងដោយឡាន កាលហ្នឹងមានឡានច្រើនណាស់បើយើងនិយាយជាឡាននោះ អញ្ចឹងយើងយកពីក្រសួងដើងគោក៨,៩គ្រឿងមកយើងមានគ្រៀមអង្ករ គ្រៀមឆ្នាំ គ្រៀមប្រហុកអំបិលអីហ្នឹងច្រើន តែគ្រាន់តែឡានគេចេញមកបាត់ៗ ហើយយើងមានទំនុកបំរុងហ្នឹងចេះតែចាំគេ គេចេញទៅបាត់មិនដឹងគេទៅតាម

ផ្លូវណាទេ អាហ្នឹងឡានរបស់ក្រសួង បើឡានរបស់ខ្លួនឯងស្រួលចេញមកទាំងអស់គ្នា តែវាបែកបាក់ដែរ ព្រោះគេមានបែងចែកថាឡានខ្លះត្រូវនៅទីក្រុងភ្នំពេញ ហើយខ្លះទៀតយើងត្រូវបញ្ជូនទៅឲ្យកងទ័ព ទៅខាងបងលួយ ព្រោះបងលួយហ្នឹងគាត់ប្រធានកងពល ដូច៥០២អញ្ចឹង ហើយភូមិភាគពិសេសអីក៏មិនដឹងនៅណាដែរ អញ្ចឹងយើងបានមកនេះមកជាប់នឹងគាត់ប្រហែល ៣០០នាក់ ។

ដានី: ជាប់ជាមួយពីណាគេ?

សារិន: ជាប់ជាមួយពូខ្ញុំហ្នឹង ពូរឿង ជាប់មករហូតតាំងពីចេញពីភ្នំពេញមកដល់អមលាំង ចេញពីអមលាំងដល់យើងបវេល ចេញពីនោះមកបវេល នៅបវេលប្រមូលស្រូវបាន១ជ្រាំង ដល់ហើយបានមានសភាពការណ៍ទាហានបុកមកទៀត យួនបុកមកទៀត យើងរៀបចំកំលាំងទៅជាកងទ័ព បង្កើតទ័ព បើកអាវុធបង្កើតទ័ព បងអីភ្លេចបាត់ បានមកវៃគ្នានៅសាលាក្រៅ វៃគ្នានៅកំរៀងយើងហ្នឹង វៃគ្នានៅបវេល ហើយកងទ័ពវៀតណាមចេះតែដេញមក យើងចេះតែរត់មក រត់ៗមកចោលឡាននៅយើងចក្រីនេះ ចោះឡានចោលហ្នឹង ឡានដឹកអង្ករ ដឹកឥវ៉ាន់ហូបហ្នឹង អាហ្នឹងជម្រុះចោលហើយ សម្ភារៈណាដែលយកមិនរួច យកតែមួយរួចទៅតាមខ្លួនមកជួបជុំគ្នាចូលនៅបឹងឆ្នាំង ។

ដានី: បឹងអី?

សារិន: អាបឹងឆ្នាំងយើងនេះ ភូមិបឹងឆ្នាំងថៃនេះ កន្លែងយើងជិតស្ពានកំរៀងនេះ នៅភ្នំព្រះពុទ្ធ ទៅនៅភ្នំព្រះពុទ្ធហ្នឹងពួកខ្ញុំកាល៧៩ នៅអ៊ំ រិទ្ធ, អ៊ំ រឿង នៅ២នាក់គ្នាគាត់ ។

ដានី: អ៊ំ រិទ្ធ, អ៊ំ រឿង?

សារិន: បាទ! ហើយបង ស គុណវុធ នោះគាត់ខាងទំនាក់ទំនងខាងស្ពានទូត ។

ដានី: បងអីគេ?

សារិន: បង ស គុន្និមុត ។ ដែលមានរឿងចោទគាត់ ហ្នឹងគាត់ទំនាក់ទំនងទូត ទាក់ទងអង្ករ ស្លឹកគ្រៃអីមកចិញ្ចឹមពួកអ៊ំ រិទ្ធ ។

ដានី: ម៉េចទៀតទៅពូ?

សារិន: ដល់មកនៅហ្នឹងទៅគេចេះតែដេញយើង ហើយយើងចូលទៅនៅថៃ ទៅនៅសាងសង់ជំរុំទៅនៅខាងនោះត្រាង ដីថៃ ដល់ពេលយើងទៅនៅហ្នឹងបាន៣-៤ខែ ២-៣ខែវាដកពីហ្នឹងទៅចេះតែរំកិលទៅតាមព្រំដែនរហូត យើងទៅនៅក្រាំងផ្លាក់ទៅភូមិដូងនោះ បឹងត្រកួន ។

ដានី: ភូមិដូងណា?

សារិនៈ បឹងត្រកួន ភូមិដូងហ្នឹងឯង ។

ដានីៈ បឹងត្រកួនទៅខាង?

សារិនៈ ម៉ាឡៃយើងហ្នឹង ទៅពីហ្នឹងទៅ ទៅដល់ហ្នឹង អ៊ឹ រិទ្ធ គាត់ថាយើងមកនៅនេះលំបាកដល់ហើយ ទៅនៅដងរែកទៅ បានធ្វើការទំនាក់ទំនង ដល់ហើយទៅក៏ចេញពីហ្នឹងទៅ ទៅនៅបឹងត្រកួនបាន ប៉ុន្មានខែទេ បានយើងសំរេចចិត្តថាទៅនៅដងរែក អីចឹងក៏ទៅនៅដងរែកហ្នឹងរហូតទៅ ទៅនៅ បានប៉ុន្មានឆ្នាំទេ ឆ្នាំ ។

ដានីៈ ទៅនៅដងរែក ទៅនៅជាមួយតា សុន សែន វិញ?

សារិនៈ នៅជាមួយ តាម៉ុក តែយើងគិតថា យើងនៅនេះមានការគ្រប់គ្រងរបស់ បងគិន អីចឹង ។

ដានីៈ បងអីគេ?

សារិនៈ បងសុបិន បងបិនៗ ដល់នៅនោះការគ្រប់គ្រងរបស់ បងសឿន តែការគ្របដណ្តប់ពីខាងលើ មកមាន តាម៉ុក ហ្នឹងឯង ។

ដានីៈ គ្រប់គ្រងរបស់បងអី បងសេ?

សារិនៈ បងសឿន ។

ដានីៈ បងសឿន ហេ៎!

សារិនៈ បងសឿន ហ្នឹងនៅខាង ៨០៨ ហ្នឹង បងសឿន ហ្នឹងនៅក្រោយទេ គិតថា បងជៀម គាត់មកនេះវិញ កាលមុន បងជៀម គាត់នៅកាលខ្ញុំទៅដល់ដំបូងហ្នឹង បងជៀម នៅហ្នឹង ដល់ពេល បងជៀម មកនេះទៅបានឡូ បងសឿន អ្នកគ្រប់គ្រង ។

ដានីៈ ក្រោមរបស់ តាម៉ុក ដដែរ?

សារិនៈ បាទ! នៅការគ្រប់គ្រងរបស់ តាម៉ុក ដដែរ ។

ដានីៈ នៅដងរែកហ្នឹងនៅម្តុំណា?

សារិនៈ នៅច្រើនកន្លែង យើងគិតថាជីវិតរស់នៅរបស់យើង វាដូចតែឈូសហ្នឹងមិនខុសគ្នាទេ រកស៊ី នៅនេះមាន សេចក្តីសុខនៅ ដល់ពេលមានឧបសគ្គ មានគេបៀតបៀនរត់ទៅនៅមួយកន្លែង ទៀតទៅ ដើរតែនៅក្នុងព្រៃរហូតទៅណា៎ ជីវិតតស៊ូ រហូតដល់ពេលយើង ។

ដានីៈ កាលហ្នឹងពូជួប ពូប៉ូច នៅណាដែរ?

សារិនៈ នៅឆ្នាំ៨២-៨៣ហើយ បងប៉ូច គាត់ក៏មកពីខាងភូមិភាគកណ្តាលមក មកពីខាងយើងក្រចេះ ស្ទឹងត្រែង អីចឹងឡើងមកជុំគ្នានៅដងរែកហ្នឹងឯង ។

ដានីៈ អ៊ំប៉ូច កាលហ្នឹងគាត់ធ្វើអី? កាលហ្នឹងគាត់មកជួប?

សារិនៈ កងពលដែរ ។

ដានីៈ គាត់គួនាទីគាត់កងពលដែរ?

សារិនៈ បាទ! ៤១៦ ។

ដានីៈ គាត់នៅ៤១៧?

សារិនៈ បាទ!

ដានីៈ ជួបនៅក្នុងកងពលដែរ តែពូនៅក្នុងពលផ្សេង?

សារិនៈ ខ្ញុំនៅកងពលផ្សេង ។

ដានីៈ កងពលរបស់ពូកាលហ្នឹងកងពលអីគេ?

សារិនៈ កងពលរៀបថ្មីហ្នឹងកាលហ្នឹងគេហៅកងពល៩៨០ ។

ដានីៈ ពីណាគេប្រធាន?

សារិនៈ មុត ហ្នឹងប្រធាន ។

ដានីៈ មុតហ្នឹងប្រធាន?

សារិនៈ បាទ! ប្រធានកងពល៩៨០ តែដល់ក្រោយមកទៀតបានកងពល៩៨០ហ្នឹងបំបែកខ្លួនចេញទៅរៀបចំជាកងពលមួយទៀតគេហៅថាកងពល៧៨៥ អញ្ចឹងធ្វើនៅថ្ងៃទី៧ ។

ដានីៈ ឆ្នាំ១៩៨៥?

សារិនៈ ខែ៧ ដល់ហើយគេហៅថាកងពល៧៨៥ហ្នឹងទៅ ។

ដានីៈ កាលហ្នឹងពូជួបជាមួយអ៊ំ ប៉ុចហ្នឹងតែម៉ានេះហ្នឹងឬក៏បាននៅជាមួយគាត់?

សារិនៈ អត់បាននៅជាមួយគ្នាទេ តែគ្រាន់តែដឹងថាខ្ញុំហើយនឹងគាត់ហ្នឹងបាននៅជិតៗគ្នាហ្នឹង គាត់នៅអន្លក់ភាពនោះម៉្តុំទៅ ហើយខ្ញុំនៅអន្លក់ភាពនេះម៉្តុំទៅ តែដឹងថាបាននៅជិតៗគ្នា ។

ដានីៈ ដឹងថាស្រុកកំណើតនៅជិតៗគ្នាដែរ?

សារិនៈ ស្រុកកំណើតនៅជិតៗគ្នាដែរហ្នឹង ។

ដានីៈ ស្គាល់គាត់តាំងពីមុនហ្នឹងឬក៏ទើបតែស្គាល់ទេ?

សារិនៈ បងខ្ញុំគាត់នៅជាប់តែម្តង បងខ្ញុំគាត់នៅជាប់ជាមួយអ៊ំ ប៉ុចហ្នឹង ។

ដានីៈ អញ្ចឹងបងរបស់ពូ.?

សារិនៈ បងខ្ញុំ ថន ហ្នឹងជីដូនមួយបង្កើតគាត់នៅជាប់តែម្តង ។

ដានីៈ នៅជាមួយអ៊ំ ប៉ុចហ្នឹងតាំងពីគាត់ទៅកាន់នៅភូមិភាគកណ្តាល?

សារិនៈ បាទ!

ដានី: គាត់ទៅធ្វើគណៈស្រុកនៅកំពង់ធំ?

សារិនៈ បាទ!

ដានី: អញ្ចឹងបងរបស់ពូគាត់ទៅនៅជាមួយ?

សារិនៈ ឥលូវគាត់បែកហើយ ឥលូវគាត់ទៅធ្វើមេភូមិនៅជិតអូរស្វាយ ។

ដានី: អូរស្វាយនៅអន្លង់វែងដែរ?

សារិនៈ នៅអន្លង់វែងដែរ ។

ដានី: អញ្ចឹងពូស្គាល់គាត់តាំងពីនៅស្រុកកំណើត?

សារិនៈ អត់ដែលស្គាល់ទេ ។

ដានី: ចុះតា អាន ពូស្គាល់គាត់តាំងពីពេលណា?

សារិនៈ តាំងពីយើងមកជួបគ្នាដំបូង ខ្ញុំផ្លាស់ពី៧៨៥ ទៅនៅ៩២០ ។

ដានី: ដល់ទៅ៩២០ បានស្គាល់គាត់?

សារិនៈ បាទ! កាលមុនគាត់នៅនេះ ហើយគាត់នៅខាងកើតនៅខាង១២០០ ។

ដានី: នៅខាង១០០២?

សារិនៈ នៅខាង១០០២ហ្នឹងខាងរាជរដ្ឋាភិបាល ចេះតែពង្រួញទឹកដីដែលខ្មែរក្រហមកាន់កាប់ ដល់ពេលរួញទៅៗ យើងចេះតែមកស្គាល់ទេ ។

ដានី: ១០០២នៅម្ដុំណា?

សារិនៈ កន្លែងយើងព្រះវិហារហ្នឹង ។

ដានី: កន្លែងព្រះវិហារទន្លេល្ពៅហ្នឹង?

សារិនៈ ហ្នឹងអើយ ។

ដានី: កាលហ្នឹងគាត់នៅហ្នឹងទេ?

សារិនៈ ហ្នឹងហើយ ។

ដានី: គាត់ធ្វើអីកាលនោះ?

សារិនៈ ខ្ញុំអត់ដឹងថាគាត់ធ្វើអីនោះទេ តែគាត់នៅជាប់ជាមួយខាងលើហ្នឹងណា៎ ។

ដានី: កាលហ្នឹងពូមានដឹងថាគាត់នៅភូមិភាគកណ្ដាលហ្នឹងទេ?

សារិនៈ មិនដឹងជាគាត់មកពីខាងណាទេ ដឹងតែគាត់នៅខាង៩២០ ព្រោះកាលហ្នឹងគាត់នៅជាប់ជាមួយបង០៦ហ្នឹង?

ដានី: នៅជាប់គ្នា?

សារិនៈ ហើយម្យ៉ាងទៀត ឬក៏គាត់នៅជាមួយពូ ធៀវ តែម្ដងខ្ញុំមិនដឹងដែរកន្លែងហ្នឹង ព្រោះក្រោយពេលដែលខ្ញុំទៅនៅ៩២០ហ្នឹងឆ្នាំ៨៣-៨៤ ។

ដានីៈ កាលហ្នឹងគាត់ឈប់ធ្វើទាហានហើយមកនៅក្នុងកងពលមែនទេ?

សារិនៈ គាត់ដូចថានៅចំនុះមន្ទីរ ។

ដានីៈ នៅចំនុះមន្ទីរ?

សារិនៈ បាទ!

ដានីៈ មន្ទីរអីគេ មន្ទីររបស់តា ធៀវ ហ្នឹង?

សារិនៈ បាទ!

ដានីៈ ស្គាល់គាត់ច្បាស់ដែរ?

សារិនៈ គាត់គ្រប់គ្រងខាងផ្នែកសេដ្ឋកិច្ចហ្នឹងហ្នង ។

ដានីៈ គាត់គ្រប់គ្រងខាងផ្នែកសេដ្ឋកិច្ច?

សារិនៈ គាត់មើលការខុសត្រូវខាងផ្នែកសម្ភារៈ លុយកាក់ ហើយរបស់របរលក់ដូរអីហ្នឹង គ្រឿងហូបចុកអីគាត់ហ្នឹងហើយ អានេះគេហៅថាបង្កើតគ្រឿងពាណិជ្ជកម្មណា៎ ឬក៏គេហៅថារោងលក់ទំនិញ សហគមន៍អញ្ចឹងទៅណា៎ អញ្ចឹងខុះខាតអីត្រូវទិញគាត់ ។

ដានីៈ ទៅទិញគាត់?

សារិនៈ ហ្នឹងអើយ ។

ដានីៈ កាលហ្នឹងពូស្គាល់គាត់ច្បាស់តាំងពីហ្នឹងមក?

សារិនៈ ស្គាល់តាំងពីហ្នឹងមក ហើយពេលខ្លះលេងសើចជាមួយគាត់ទៅ គាត់ចេះតែសួរយើងទៅណាហើយយើងប្រាប់គាត់ថាយើងនៅជិតៗគ្នា ។

ដានីៈ កាលហ្នឹងគាត់ប្រាប់ថាគាត់នៅស្រុកណា?

សារិនៈ ថានៅស្រុកជិតៗខ្ញុំហ្នឹងឯង ស្រុកគាត់នៅចំបក់នៅអីអញ្ចឹងណា៎ ។

ដានីៈ នៅម្ដុំចំបក់?

សារិនៈ បាទ!

ដានីៈ ក្នុងស្រុកអីគេអាហ្នឹង?

សារិនៈ ស្រុកថ្ពងដែរហ្នឹង នៅស្រុកថ្ពងជាមួយខ្ញុំដែហ្នឹង ។

ដានីៈ ប៉ុន្តែពីមុនមកពូអត់ដែលស្គាល់គាត់ទេ?

សារិនៈ អត់ដែលស្គាល់ទេ ។

ដានីៈ ប្រពន្ធគាត់ឈ្មោះអីទៅ?

សារិនៈ ប្រពន្ធឥលូវហ្នឹងឈ្មោះអ៊ឹ វ៉ាន់ ។

ដានីៈ ចុះប្រពន្ធគាត់ពីមុន?

សារិនៈ ប្រពន្ធពីមុនអត់ដែលស្គាល់ផង ។

ដានីៈ អញ្ចឹងប្រពន្ធឥលូវហ្នឹងប្រពន្ធគាត់ក្រោយទេ?

សារិនៈ បាទ!

ដានីៈ ប្រពន្ធហ្នឹងគាត់យកពីអន្កាល់?

សារិនៈ យកតាំងពីយើងនៅក្នុងព្រៃហ្នឹងដែរ ។

ដានីៈ តាំងពីពេលណាទៅ?

សារិនៈ តាំងឆ្នាំ៧៩ ប្រពន្ធគាត់ប្រហែលជាបែកបាក់គ្នាកាលយើងរត់វៀតណាមនោះ ពេលវៀតណាមចូលមកគាត់រត់ហើយប្រហែលជារត់បែកគ្នាហើយ នេះទៅនេះហើយមួយទៅនោះអញ្ចឹងទៅ គាត់រត់មកខាងព្រៃមក ហើយប្រពន្ធគាត់រត់ចូលទៅក្នុងភូមិទៅ ហើយដល់ក្រោយមកថាអត់ឃើញប្រពន្ធគាត់ ។

ដានីៈ ប្រពន្ធដើមគាត់បាត់ទៅ ពូអត់ស្គាល់ទេប្រពន្ធដើមគាត់?

សារិនៈ អត់ស្គាល់ទេ ។

ដានីៈ ហើយអ៊ឹ វ៉ាន់ ឥលូវគាត់នៅជាមួយគ្នា?

សារិនៈ នៅជាមួយគ្នា ហើយពូថាមានកូនមួយ គាត់មានកូនស្រីមួយ ។

ដានីៈ កូនស្រី?

សារិនៈ បាទ!

ដានីៈ កូនធំហើយ?

សារិនៈ ធំហើយ ។

ដានីៈ អាយុប្រហែលជាប៉ុន្មានហើយ?

សារិនៈ អាយុប្រហែលកូនពៅខ្ញុំដែរហ្នឹង១៦ឆ្នាំ ។

ដានីៈ ចុះកូនគាត់ពីមុនៗមក?

សារិនៈ កូនពីមុនឃើញនៅជាមួយគាត់២នាក់ ។

ដានីៈ ឃើញកូននៅជាមួយគាត់២នាក់ដែរ?

សារិនៈ បាទ! តែប្រុសៗ ។

ដានីៈ កូនពៅគាត់ឈ្មោះអីគេ?

សារិនៈ អត់បានស្គាល់ឈ្មោះទេ ។

ដានីៈ ចុះប្រពន្ធគាត់ក្រោយនេះនៅក្មេងទេ?

សារិនៈ ចាស់ហើយ អាយុប្រហែលជា៦០ហើយ ។

ដានីៈ គាត់ឈ្មោះស្អី រ៉ាន់?

សារិនៈ ឈ្មោះរុំ រ៉ាន់ ។

ដានីៈ ហើយតា អាន គាត់ឈ្មោះ...?

សារិនៈ ឈ្មោះអោម អាន ។

ដានីៈ គាត់អាយុប្រហែលៗគ្នាដែរ?

សារិនៈ បាទ! ប្រហែលៗគ្នាដែរ ។

ដានីៈ ឥលូវចាស់គាត់កាន់សិលអស់ហើយ?

សារិនៈ កាន់សិលអស់ហើយ ទៅវត្តទៅវ៉ាអស់ហើយ ។

ដានីៈ គាត់ទៅវត្តទៅវ៉ាហើយ?

សារិនៈ គាត់ទុកចំការស្រែឲ្យកូនគាត់ធ្វើ ។

ដានីៈ អញ្ចា សារិនៈ

ដានីៈ អញ្ចឹងចំការស្រែគាត់ទុកឲ្យកូនគាត់ធ្វើ?

សារិនៈ បាទ!

ដានីៈ គាត់ធ្វើអី ឮថាគាត់ធ្វើគ្រូ?

សារិនៈ គាត់ចេះតែរកទៅដើម្បីបងប្អូន រកថ្នាំចាស់ រកថ្នាំសសៃហ្នឹង ហើយគាត់ចេះតែផ្សំទៅ ។

ដានីៈ គាត់គ្រូខ្មែរ?

សារិនៈ បាទ! គាត់មានគំនិតខ្លះ ហើយគាត់បានសិក្សាខ្លះ ដើមឈើដែលមានជាតិអីៗហ្នឹង ហើយគាត់ចេះតែផ្សំៗគ្នាទៅ ។

ដានីៈ ឮថាអ៊ំពូមីងគាត់ចេះថ្នាំខ្មែរ?

សារិនៈ ចេះច្រើនដែរ តែគាត់មិនបើកមុខទេ គាត់មិនផ្សាយឃោសនាទេ ។

ដានីៈ គាត់ទៅសុំសិលនៅវត្តណា?

សារិនៈ នៅវត្តអូរដា ។

ដានីៈ អ៊ំវត្តអូរដានៅខាងមុខនេះហ្នឹង?

សារិនៈ បាទ!

ដានីៈ គាត់អត់ធ្វើអាចារ្យទេ?

សារិនៈ អត់ទេ ចាស់ហើយ ។

ដានីៈ ចុះពូអញ្ចឹងពូនៅខាង៩៧០ហ្នឹងពី៨៥ ហើយកាលហ្នឹងពូរៀបការហ្នឹងពូរៀបនៅណាទៅ?

សារិនៈ នៅដងវែកហ្នឹងឯង ។

ដានីៈ នៅដងវែកហ្នឹងដែរ?

សារិនៈ បាទ!

ដានីៈ ពូរៀបការឆ្នាំ៨៧?

សារិនៈ បាទ!

ដានីៈ ពូរៀបការយ៉ាងម៉េចដូចថាពូរៀបការហ្នឹងយើងត្រូវគ្នាយើងរៀបការតាមប្រពៃណីឬក៏យ៉ាងម៉េចវិញ ។

សារិនៈ រៀបចំដូចថាតាមប្រពៃណីដែរ តែពេលនោះយើងក្រខ្សត់ណាស់ យើងគ្រាន់តែរកចាស់រកទុំមក ហើយត្រូវធ្វើពិធីតាមបែបបុរាណ តែយើងនៅខ្វះខាតផ្នែកសំលៀកបំពាក់ នៅខ្វះខាតផ្នែកសម្ភារៈផ្សេងៗទៀត មានតែភ្លេងដូចថាទ្រ ស្គរ ហើយអីផ្សេងៗលេងតាមបែបបុរាណហ្នឹង តែគេលេងកាត់ៗទេ ដើម្បីកុំឲ្យគេថាសម័យផ្តាច់ការពេក ហៅគ្នាមកដើម្បីឲ្យស្គាល់គ្នាទៅធ្វើបាញ់ដីនៀកមួយឆ្នាំងពីរឆ្នាំងទៅ ហើយមានអាចារ្យមានអីដេញពេលពេលវេលាទៅ ។

ដានីៈ ប៉ុន្តែកាលហ្នឹងដូចថាយើងបែកពីឪពុកម្តាយ បែកពីសាច់ញាតិអញ្ចឹងហើយចាស់ៗហ្នឹងចាស់ៗមកពីណាមក?

សារិនៈ ចាស់ៗហ្នឹងសុទ្ធតែមនុស្សដែលយើងតស៊ូទាំងអស់គ្នាហ្នឹង ។

ដានីៈ ដូចខ្ញុំនិយាយមេញថាអ៊ំ ប៉ូច ដូចតា អាន?

សារិនៈ ហ្នឹងអើយ ។

ដានីៈ គាត់ចូលរោងការយើងដែរ?

សារិនៈ ចូល ។

ដានីៈ កាលហ្នឹងប្រពន្ធពូគាត់ធ្វើអីទៅ?

សារិនៈ អត់មានធ្វើអីទេ គេហ្នឹងចេះតែដោយរោយមកតាមគេ គេបោកប្រាស់ គេនយោបាយថាសប្បាយថាអីអញ្ចឹងទៅណា៎ ។

ដានីៈ អញ្ចឹងគាត់មកពីខាងក្នុងមកទេ?

សារិនៈ ហ្នឹងអើយ មិនមែនគាត់តស៊ូជាមួយខ្ញុំទេ ។

ដានីៈ អញ្ចឹង?

សារិនៈ ហ្នឹងអើយ គាត់ចុះឡើងទៅតាមកងទ័ព ។

ដានីៈ ចុះកាលហ្នឹងពូធ្វើកងទ័ពពូមានឋានៈអីដែរ?

សារិនៈ ខ្ញុំកាលឆ្នាំ៨០ដល់ឆ្នាំ៩១គេឲ្យខ្ញុំនៅខាងវិទ្យុទាក់ទង ។

ដានីៈ នៅខាងវិទ្យុទាក់ទង?

សារិនៈ បាទ! តាំងពី៨០មករហូត

ដានីៈ ពូនៅកងពលណា?

សារិនៈ នៅកងពល៩៨០ហ្នឹងរហូតដល់ និយាយរួមខ្ញុំចូលតាំងពីឆ្នាំ៨០រហូតដល់៩១ ប៉ុន្តែគ្រាន់តែថាខ្ញុំនៅបានប្រហែលជា៦-៧ខែគេឲ្យខ្ញុំទៅកាន់តួលេខ ដល់ហើយកាន់តួលេខរហូត ។

ដានីៈ រហូតដល់ឆ្នាំ៩១?

សារិនៈ បាទ!

ដានីៈ ដល់ពេលឆ្នាំ៩១យ៉ាងម៉េចទៀតទៅ?

សារិនៈ ដល់ពេលឆ្នាំ៩១យើងវិលត្រលប់ពីដងរែកមកទីនេះ ហើយអត់មានធ្វើអីទេ ។

ដានីៈ មិនមែនពីដងរែកយើងមកអន្លង់វែងសិនទេ?

សារិនៈ អត់ទេ ពីអន្លង់វែងយើងមកទីនេះតែម្តង ។

ដានីៈ អញ្ចឹងបានន័យថាពី៩១ពូនៅអន្លង់វែង?

សារិនៈ បាទ! នៅអន្លង់វែងឈប់ហើយ ព្រោះខ្ញុំមានបញ្ហាសន្លាក់ជើងហើម ដល់ពេលអញ្ចឹងគេឈប់ឲ្យយើងធ្វើអីហើយ ។

ដានីៈ ត្រូវរបួសឬក៏យ៉ាងម៉េច?

សារិនៈ អត់ទេ យើងដើរទៅវាក្រលៀសហើមទៅ ។

ដានីៈ អញ្ចឹងយើងជម្ងឺដោយខ្លួនឯងទេ?

សារិនៈ បាទ! ជម្ងឺដោយខ្លួនឯង ។

ដានីៈ មិនមែន...?

សារិនៈ មិនមែនរបួស មិនមែនស្អីទាំងអស់ អត់ដែលរបួសទេខ្ញុំ បើរបួសៗតែចាក់ថ្នាំទេ ។

ដានីៈ របួសចាក់ថ្នាំ?

សារិនៈ បាទ! បើថារបួសហ្នឹងធ្វើសត្រូវហ្នឹងមិនដែលមានទេ ។

ដានី៖ អញ្ជឹងឆ្នាំណាដែលពូឈប់ហើយមកនៅអន្លង់វែង?

សារិន៖ ឆ្នាំ៩១ហ្នឹងយើងមានជម្ងឺហ្នឹងយើងឈប់ នៅក្នុងចន្លោះហ្នឹង៩០-៩១ហ្នឹង ពេលដែលខ្ញុំឡើងមកដល់ហ្នឹងចាប់ផ្តើមឈឺតែម្តង ចាប់ផ្តើមឈឺយើងគិតថាប្រហែលជាខែ១១-១២ហ្នឹង ។

ដានី៖ មកនៅអន្លង់វែង?

សារិន៖ បាទ!

ដានី៖ មកនៅអន្លង់វែងបានប៉ុន្មានទៅបានផ្លាស់?

សារិន៖ ខ្ញុំមកនៅបានតិចខែដែរហ្នឹង ។

ដានី៖ នៅបានតិចខែដែរ?

សារិន៖ នៅបានប្រហែលជា៧-៨ខែហ្នឹងបានផ្លាស់ កាល៩០យើងចុះពីដងរែកមកហើយមកនៅអន្លង់វែង ហើយចេញពីអន្លង់វែងឆ្នាំ៩១ នៅបានមួយឆ្នាំហ្នឹងហើយ ។

ដានី៖ កាលហ្នឹងអ៊ំៗ តាៗចុះមកនៅអន្លង់វែងទាំងអស់គ្នា?

សារិន៖ ចុះមកទាំងអស់ក្រោយពេលយើងមានកិច្ចព្រមព្រៀង ។

ដានី៖ មានកិច្ចព្រមព្រៀងឆ្នាំ៩១ហ្នឹងចុះមកនៅហ្នឹងទាំងអស់?

សារិន៖ មកនៅអន្លង់វែងទាំងអស់គ្នា ។

ដានី៖ ចុះមកនៅជុំគ្នាទាំងអស់គ្នាទៅ?

សារិន៖ មកនៅជុំគ្នា ។

ដានី៖ ច្រើនគ្រួសារទេ?

សារិន៖ ច្រើនណាស់ មួយកងពលមាន៣-៤-៥រយនាក់ ។

ដានី៖ ជាប្រពន្ធ ជាកូន ជាគ្រួសារ?

សារិន៖ បាទ!

ដានី៖ កាលនោះពូមានកូនប៉ុន្មាននាក់?

សារិន៖ មានកូន២នាក់ ។

ដានី៖ ចុះយ៉ាងម៉េចបានជាពូផ្លាស់ពីអន្លង់វែងមកនៅនេះ?

សារិន៖ អាហ្នឹងវាជាតម្រូវការរបស់ខាងលើ ហើយខ្ញុំគិតថាជាអ្នកជម្ងឺមួយដែរអញ្ជឹងមកពេទ្យតែម្តងទៅមកអង្គភាពពេទ្យ ។

ដានី៖ អង្គភាពពេទ្យយ៉ាងម៉េច?

សារិន៖ ពេទ្យរបស់តា ខៀវ ហ្នឹង ។

ដានី៖ អ៎! ពេទ្យរបស់តា ខៀវ?

សារិន៖ ហ្នឹងហើយ ។

ដានី៖ មកទាំងអស់គ្នាឬក៏មកខ្លះអត់ខ្លះ?

សារិន៖ និយាយរួមមួយមន្ទីរហ្នឹងមកទាំងអស់គ្នា ឲ្យតែមន្ទីរមកខាងតា ខៀវ មានអគ្គភាពពេទ្យ ហើយមានអគ្គភាពឃ្លាំង ហើយដូចបងមេឃុំហ្នឹងគាត់មិនអ្នកឃ្លាំង គាត់មើលការខុសត្រូវអគ្គរោបរយតោន ខាងគាត់ហ្នឹងមាន៩១០ ៧២០ ហើយមាន៣០២អីទៅ អាហ្នឹងខាងអ៊ំ ខៀវ ហើយខាងតា ម៉ុក មាន៩៨០ មាន៧៨៥ ហើយមានខាងឧត្តមានជ័យអញ្ចឹងទៅ ។

ដានី៖ ចុះកាលហ្នឹងអ៊ំ ប៉ូចហ្នឹងម៉េចបានជាគាត់មកនេះដែរ?

សារិន៖ ខ្ញុំគិតថាអានេះគេមកតាមតម្រូវការរបស់ខាងលើ យើងមានតម្រូវរបស់អ៊ំ ខៀវ ហើយឲ្យអ៊ំ ខៀវ គាត់ដូរមកនៅទីនេះដើម្បីជួយការងាររបស់អ៊ុំ ឈាន ។

ដានី៖ អ៊ុំ ឈាន ណា?

សារិន៖ អ៊ុំ ឈាន យើងនេះ ។

ដានី៖ អ៊ុំ ឈាន ខាងប៉ៃលិនហ្នឹង?

សារិន៖ បាទ! ឬក៏មកជួយខាងបង កន អញ្ចឹងទៅ ។

ដានី៖ នី កន?

សារិន៖ បាទ! តែគាត់មកគាត់នៅខាងមន្ទីរទេ គាត់នៅខាងបង កន នេះផ្ទះគាត់នៅនេះ គាត់មានផ្ទះតែគាត់អត់សូវមកនៅទេ គាត់នៅតែជាមួយនី កន ហ្នឹង ។

ដានី៖ នៅតំបន់នេះក្រែងពីមុនឯកឧត្តមសុខ គង់ គាត់គ្រប់គ្រងនៅទីនេះមែនទេ?

សារិន៖ គាត់គ្រប់គ្រងនៅនេះតែគាត់នៅក្រោមគេ ។

ដានី៖ នៅក្រោមគេ?

សារិន៖ បាទ!

ដានី៖ នី កន គាត់ធំជាង?

សារិន៖ ធំជាង ។

ដានី៖ ហើយបន្ទាប់ពីគាត់មកមានពីណាខ្លះទៀត?

សារិន៖ បន្ទាប់មកមាន ឃឹម មានបងអីចៅហ្វាយស្រុកសព្វថ្ងៃនេះ ហើយបានមកបងសុខ គង់អញ្ចឹងហូរហែរមក ។

ដានី៖ មានប៉ុន្មានកងពលនៅកំរៀងយើងនេះ?

សារិនៈ មានតែមួយកងពលទេ កងពលរបស់បង កនហ្នឹង ។

ដានីៈ អញ្ចឹងអ្នកដែលមកហ្នឹងយើងមកតាមមន្ទីររបស់តា ខៀវ មែនទេ?

សារិនៈ មកពីអន្លង់វែង៩១ហ្នឹងមកតាមរយៈអ៊ី ខៀវ ។

ដានីៈ ច្រើនដែរកាលហ្នឹង?

សារិនៈ កាលហ្នឹងមាន៣អង្គភាព អង្គភាពបើកបរ អង្គភាពឃ្លាំង ហើយនឹងអង្គភាពពេទ្យ មាន៣ អង្គភាពហ្នឹង ហើយមាន៥០០គ្រួសារ ។

ដានីៈ កាលហ្នឹងអ៊ំ ប៉ូច អីអត់មកទេ?

សារិនៈ អត់មកទេ ។

ដានីៈ ចុះតា អាន គាត់មកឆ្នាំណា?

សារិនៈ តា អាន មកពេលសាមារណេកម្មហើយហ្នឹង មកអន្លង់វែងហ្នឹងហើយមកពេលច្របូកច្របល់ ហ្នឹងទេដែលតា ម៉ុក យកតា ខៀវទៅសម្លាប់ ដល់ពេលតា ម៉ុក ធ្វើអញ្ចឹងបានច្របូកច្របល់ ហើយរត់គេចខ្លួនបាត់ ។

ដានីៈ ឆ្នាំ៩៧-៩៨?

សារិនៈ បាទ!

ដានីៈ គាត់មិនមែនមកជាមួយពូទេ?

សារិនៈ អត់ទេ គាត់មកក្រោយ ។

ដានីៈ គាត់មកក្រោយទេ ដោយសារច្របូកច្របល់ហ្នឹងដោយសារពាក់ព័ន្ធអញ្ចឹងទៅគាត់គេចខ្លួនទៅ បាត់ ។

សារិនៈ ចុះបើគេសម្លាប់ប្អូនថ្លៃរបស់គាត់ បង០៦ហ្នឹងប្អូនថ្លៃរបស់គាត់ ។

ដានីៈ បង០៦ហ្នឹងប្អូនថ្លៃគាត់ ប្អូនស្រីគាត់?

សារិនៈ ប្រពន្ធគាត់ហ្នឹងប្អូន ។

ដានីៈ ប្រពន្ធបង០៦?

សារិនៈ ប្អូនស្រីគាត់ ។

ដានីៈ យាយ លីន ហ្នឹងមែន?

សារិនៈ បាទ! ដល់ហើយគាត់គេចមកនេះ ។

ដានីៈ គេចនៅនេះរហូត?

សារិនៈ បាទ!

ដានី៖ ហើយអត់អីទេ គេអត់មានមកតាមទេ?

សារិន៖ អត់អីទេ ព្រោះគាត់គិតថានៅនេះដូចបងមេឃុំអីសុទ្ធតែជាអ្នកស្គាល់គ្នា សុទ្ធតែអ្នកស្គាល់ ហើយអ្នកស្គាល់គាត់ច្រើនណាស់ ដូចអ្នកអន្តភាពចាស់របស់អ៊ំ អាន ហ្នឹង ។

ដានី៖ នៅជាមួយគាត់កាលពីមុនហ្នឹង៣ឆ្នាំមែនទេ?

សារិន៖ បាទ!

ដានី៖ ហើយចុះឈ្មោះ ដុស ហ្នឹងគាត់នៅជាមួយតា អាន ដែរ?

សារិន៖ គាត់មេតា អាន ហ្នឹងទៀត អញ្ចឹងគាត់ជាផ្នែកសេនាធិការរបស់អ៊ំសុន សេន បានន័យកិច្ចការ អីបង ដុសហ្នឹងគាត់មកចាត់ចែងឲ្យថ្នាក់បង សឿន, បងលន អញ្ចឹងបង ដុស ហ្នឹងគាត់មេផ្ទាល់ពី ខាងលើមក ។

ដានី៖ ចុះពូតាំងពីពូផ្លាស់មកនៅហ្នឹងឆ្នាំ៩២ កាលហ្នឹងគេបែងចែកឲ្យពូនៅហ្នឹងឬក៏ពូជ្រើសរើសនៅហ្នឹង?

សារិន៖ តាមការពិតនៅហ្នឹងជាកន្លែងសហការណ៍ អញ្ចឹងការចែករំលែកនៅជាផ្ទះហើយរៀបចំភូមិ អញ្ចឹង យើងរុញធ្វើជាផ្លូវហើយ ហើយកាលនោះមានប្រដាប់រុញរបស់តាសុន សេន ដល់ហើយបានគេរុញ ទៅដុតអាហ្នឹង យើងនៅហ្នឹងអត់អស់ហ្នឹង បានគេអន្តន់ចែកគ្នាមួយគ្រួសារ៣០ម៉ែត្រឲ្យនៅ ។

ដានី៖ កាលនោះយើងនៅជារបៀបឯកជន គ្រួសារ ហើយរកហូបចុកខ្លួនឯងឬក៏យើងហូបរួម?

សារិន៖ ពេលនោះយើងគិតថាវាម្ចាស់ការហើយរឿងហូបចុក អញ្ចឹងអត់មានជំនួយអីទេ គេឲ្យយើងធ្វើស្រែ ខ្លួនឯង រកហូបខ្លួនឯង តែទៅធ្វើការរដ្ឋ អាហ្នឹងវាអញ្ចឹង អត់មានប្រាក់ ឧបត្ថម្ភ អត់មានសម្លៀក បំពាក់ឲ្យយើងទៀតទេឆ្នាំ៩២-៩៣ហ្នឹង វាដុតអំណោយហើយ អាហ្នឹងបើយើងនិយាយទៅវារឿងផ្ទៃក្នុងរបស់ខ្មែរក្រហម ដែលថាចែកប្រាក់ឲ្យមួយគ្រួសារ ប៉ុន្មានពាន់ៗអញ្ចឹងណា៎ ។

ដានី៖ បាទ!

សារិន៖ ហើយស័ក្តសីប៉ុន្មានសន្លឹកឲ្យយើងនៅ អញ្ចឹងមានតែប៉ុណ្ណឹងទេ ហើយយើងគិតថាគេគ្មឺម៉ែយើង ចែកឲ្យហើយលុយប៉ុន្មានពាន់បាតហើយមានស័ក្តសីពីបីសន្លឹក ហើយឲ្យយើងធ្វើការងារហ្នឹងរក ស៊ីចិញ្ចឹមជីវិត តែត្រូវតែរួមចំណែកតស៊ូការពារទឹកដី កាលសម័យនោះគេថាអញ្ចឹងរួមគ្នាតស៊ូ ការពារទឹកដី ទឹកដីយើងពីត្រឹមខ្សែនមកដល់ស៊ឹងបរិលយើងនេះ អាហ្នឹងទឹកដីរបស់ខ្មែរក្រហម ហើយ ។

ដានី៖ បាទ!

សារិន៖ អញ្ចឹងមានសិទ្ធការពារត្រឹមស៊ីងហ្នឹងទេ អត់មានចូលទៅក្នុងបានទេ ។

ដានី៖ អញ្ចឹងកាលហ្នឹងយើងចាប់ផ្ដើមធ្វើស្រែធ្វើចំការខ្លួនឯងពីឆ្នាំ៩២មកប្អូកអត់ទាន់ទេ?

សារិន៖ ធ្វើតាំងពី៩២មករហូតហ្នឹង ដាំស្រូវដាំអីហូប ។

ដានី៖ ហើយចុះគេចែករបបថាស័ង្កសី?

សារិន៖ បាទ! មានតែប៉ុណ្ណឹងឯង ។

ដានី៖ ហើយកាលជំនាន់នោះកាលឆ្នាំ៨២មិនមែនអីទេ?

សារិន៖ អត់ទេសុទ្ធតែព្រៃឬស្សីហ្នុង ហើយព្រៃឈើធំៗណាស់ នោះគល់វាច្រងើងច្រងាំងអញ្ចឹងទើបតែកាសចេញ ។

ដានី៖ ភូមិហ្នឹងទើបតែចេញជាវាលទេមែនទេ?

សារិន៖ អត់មានវាលទេ មើលទៅសុទ្ធតែព្រៃទាំងអស់ អញ្ចឹងយើងមកត្រួតត្រានេះរយៈពេល៣-៤ខែហ្នុង កាប់ហើយរើហើយបាននាំគ្នាមកសង់នៅកំប៉េកកំប៉ូក ល្អមើលណាស់ផ្ទះខ្មែរក្រហម សង់ផ្ទះតូចៗហ្នឹង ផ្ទះគាត់នោះបានសង់ស័ង្កសីបើកដែរហ្នឹង ផ្ទះហ្នឹងតាំងពីជំនាន់ហ្នឹង ។

ដានី៖ អាស័ង្កសីខាងក្រោយហ្នឹង?

សារិន៖ បាទ!

ដានី៖ ចុះផ្ទះពូអត់មានសង់ទេ?

សារិន៖ ខ្ញុំរុះចោលអស់ហើយ ។

ដានី៖ ដូចថាយើងចាប់ផ្ដើមយើងធ្វើកវែងកន្ទាំង តែយើងចាប់ផ្ដើមដូចថារីកធំធាត់ហ្នឹងតាំងពីពេលណា?

សារិន៖ ក្រោយពេលដែលយើងធ្វើសាមារណកម្មហើយហ្នឹង យើងចេះតែរៀបចំបណ្ដើរៗ ដល់ពេលហើយមានការទំនាក់ទំនងគ្នាជាមួយឯកឧត្ដមខាងបរិលហ្នឹងបាននាំគ្នាថាធ្វើផ្លូវខាងណា ហើយអាចទំនាក់ទំនងធ្វើយ៉ាងម៉េច ហើយបាននាំគ្នាធ្វើហ្នឹងឆ្នាំ៩៨ គេឈូសឆាយទៅតាមដំណើរផ្លូវផ្លូវរបស់ពួកខ្មែរក្រហមនាំគ្នារុញៗទៅ ហើយពេលមានកិច្ចព្រមព្រៀងមែនទែនទៅបានបងប្អូនខាងក្នុងចេះតែទំនាក់ទំនងស្គាល់បងប្អូនទៅ សុំដីសុំធ្លីចេះតែឲ្យនៅទៅ អង្គន់ចែកគ្នានៅទៅរហូតដល់ឆ្នាំ២០១១ហ្នឹងមានភូមិតភ្ជាប់គ្នាអញ្ចឹងទៅ តាមពិតដំបូងមកអត់មានទេ សុទ្ធតែព្រៃទាំងអស់ ។

ដានី៖ ចុះឈ្មោះភូមិឈ្មោះអីហ្នឹងយើងចេះតែដាក់បន្តបន្ទាប់ទៅ?

សារិនៈ គ្រាន់តែឃើញហេតុផលថាក្នុងភូមិនេះយើងយកស្ទឹងដែលជាមាររបស់ភូមិ យើងមានស្ទឹងខ្លះ ហើយឃើញមានអូរហើយមានគល់គគីច្រើនអញ្ចឹង ក៏នាំគ្នាដាក់ថាភូមិអូរគគីទៅ ។

ដានីៈ អ៎! អញ្ចឹងទេ?

សារិនៈ បាទ!

ដានីៈ យើងអ្នកដាក់ទេ មិនមែនមានឈ្មោះពីដើមមកទេ?

សារិនៈ តែបើអូរនេះបើនៅក្នុងដែនទីគេហៅថាអូររុន តែយើងអត់ដឹងយើងក្រោយឃើញថាគេអ្នកនៅចាស់គេហៅថាអូររុន ហើយយើងមកនៅថ្មីយើងឃើញគល់គគីច្រើននៅតាមអូរដែលពួកខាងថៃគេមកកាត់ហ្នឹងហើយអត់លក់ឲ្យថៃ អញ្ចឹងយើងហៅថាអូរគគីទៅ ។ ហើយភូមិស្វាយជ្រុំនៅមាត់អូរនោះមានភូមិចាស់គេមួយ មានស្វាយរបស់យើងហ្នឹងឃើញមានដើមធំៗពីរបីដើមមួយជុំ ហើយក៏គេដាក់ស្វាយជ្រុំទៅ ភូមិកណ្ដាលរបស់មេភូមិខាងនេះគេ ខាងនោះគាត់អញ្ចឹងទៅហើយគាត់នៅកណ្ដាលគេហៅភូមិកណ្ដាលអញ្ចឹងទៅ បានន័យថាគាត់នៅកណ្ដាលគេអញ្ចឹងទៅ ។

ដានីៈ ចុះពូបានទៅលេងស្រុកកំណើតឆ្នាំណា ឆ្នាំដំបូងដែលពូបានទៅមុនគេ?

សារិនៈ ឆ្នាំ៩៨ កាលហ្នឹងខ្ញុំទៅលេងផ្ទះយ៉ាប់ណាស់ មិនមែនជិះឡានដូចឥលូវនេះទេ ឡើងទៅតាមនេះទៅម៉ាឡៃទៅទិញកូនជីរ ហើយទៅដល់បាត់ដំបងចង់ចេញក្លួតហើយផ្លូវយើង ។

ដានីៈ ទៅលេងផ្ទះលើកទីមួយ?

សារិនៈ បាទ!

ដានីៈ ដល់ពេលទៅដល់ផ្ទះបងប្អូន ឪពុកម្ដាយ..?

សារិនៈ ឪពុកស្លាប់ ។

ដានីៈ ម្ដាយ?

សារិនៈ ម្ដាយនៅ ។

ដានីៈ គាត់មើលពូស្គាល់ទេ បែកពូយូហើយ?

សារិនៈ គាត់នៅចាំបាន ។

ដានីៈ គាត់នៅចាំបានដែរ?

សារិនៈ បាទ! គាត់មើលស្ទាកស្ទាម គាត់ក្រឡេកមើលស្គាល់តែម្ដង ដល់ពេលអញ្ចឹងគាត់រៀបរាប់ដំណើររឿងតែស្គាល់ថែមទៀត ។

ដានីៈ ពូនៅចាំផ្ទះច្បាស់ដែរ?

សារិនៈ ច្បាស់ ។

ដានី៖ ពូទៅរកឃើញដែរ?

សារិន៖ ឃើញ ។

ដានី៖ ពូអញ្ចឹងបងប្អូនញាតិមិត្តអីនៅចាំនៅស្គាល់ពូដែរ?

សារិន៖ អត់ទេ ភ្លេចខ្លះហើយ ហើយសូម្បីតែប្អូនហ្នឹងក៏អត់ស្គាល់ដែរ ដែលខ្ញុំចេញមកគេទើបតែធំណាស់ ហើយប្អូនពីរនាក់ដែលប៉ុនៗ យើងធ្លាប់ដឹងចិត្តគ្នា ហើយអាពីរនាក់នោះវាអត់ដឹងថាខ្ញុំជាអ្នកណាផង ដល់ពេលម៉ែប្រាប់ថាពេលដែលឯងចេញទៅអញបានពីរនេះទៀត ហើយអាពីរនាក់ហ្នឹងក៏វាអត់គិតថាយើងបងវាដែរ ។

ដានី៖ ចុះពូទៅលេងផ្ទះបានយូទេ?

សារិន៖ ទៅអត់យូទេ ព្រោះប្រញាប់មកវិញដែរ ។

ដានី៖ អ៎!

សារិន៖ កាលហ្នឹងទៅបាន៩ថ្ងៃ ។

ដានី៖ ចុះដឹបូងៗពូអត់ចង់ទៅនៅស្រុកកំណើតទេ?

សារិន៖ ទៅនៅស្រុកកំណើតវាពិបាករស់នៅ មើលទៅមុខរបរវាអត់មានអីក្រៅពីធ្វើស្រែទេ ហើយបើយើងធ្វើតែស្រែហើយឡើងត្នោតហ្នឹងដូចជាមិនរស់ទេ ព្រោះវាលំបាក ហើយដីវាតិច ហើយម្តាយឪពុកចែកឲ្យប្អូនៗអស់ទៅវាអត់មាន សល់ដីតិចតួចហ្នឹងខ្ញុំមិនចង់បានទេ ព្រោះដីខ្ញុំធំជាងគេ ម៉ែមិនចាំបាច់ទុក មិនចាំបាច់ប្រគល់ឲ្យខ្ញុំទេឲ្យទៅប្អូនៗទៅ ។ ដូចថាអ្វីដែលយើងចោលគាត់ជាង៣០ឆ្នាំហើយយើងយករបស់គាត់យ៉ាងម៉េចកើត អញ្ចឹងយើងគិតថាយើងរកខ្លួនឯងទៅ ។

ដានី៖ ប៉ុន្តែពូគិតថាពូរស់នៅនេះយូ ហើយដូចថានៅនេះវាស្និទ្ធស្នាលជាងនៅស្រុកកំណើតឬក៏ម៉េច?

សារិន៖ ខ្ញុំគិតថាវាស្និទ្ធស្នាល ដូចថាវាមិនស្រដៀងគ្នាហើយក៏វាមិនខុសគ្នាប៉ុន្មានដែរ តែដូចថាធម្មតាយើងនៅកន្លែងនេះមិនមែនជាសាច់ញាតិបងប្អូនយើងក៏ពិតមែន តែដូចថាវាមានការទំនាក់ទំនងទូលាយ ប៉ុន្តែដល់ពេលទៅនៅស្រុក អញ្ចឹងដល់ពេលទៅនៅស្រុកអ្នកស្រុកគេមើលមកខ្ញុំថាខ្ញុំអ្នកអញ្ចឹងណាស់ ។

ដានី៖ បាទ!

សារិន៖ អញ្ចឹងការទំនាក់ទំនងរបស់យើងហើយហ្នឹងអ្នកស្រុកវាមិនសូវមាន ហើយក៏វាមិនសូវទូលាយដែរ ។

ដានី៖ វាមិនស្និទ្ធស្នាល?

សារិនៈ ហ្នឹងហើយ ដល់ពេលអញ្ចឹងយើងគិតថាអញ្ចឹងក៏អញ្ចឹងទៅ សរសើរតែបងប្អូនយើងក៏បានដែរ អ្នកស្រុកគេមិនសរសើរក៏អត់ទៅ តែគេដឹងថាយើងនេះជាកូនអ្នកនេះកូនអ្នកនោះហើយ តែភាពស្និទស្នាលហ្នឹងវាអត់មានទេ ។

ដានីៈ អញ្ចឹងពូទៅហ្នឹងនឹកខាងនេះ?

សារិនៈ នឹកនេះជាងនោះហើយ ។

ដានីៈ ពូទៅបានប៉ុន្មានដងហើយ?

សារិនៈ ទៅបាន៦ដងហើយ ។

ដានីៈ ច្រើនដែរ?

សារិនៈ ញឹកដែរហើយ ។

ដានីៈ ចុះពូបើយើងប្រៀបធៀបទៅ កាលពីមុនសាមារណកម្មហើយក្រោយសាមារណកម្មយ៉ាងម៉េចដែរ វាខុសគ្នាយ៉ាងម៉េចទៅអ្នកស្រុកភូមិយើងនេះ?

សារិនៈ ខុសគ្នាដូចមេឃហើយនឹងដីបើយើងគិតទៅ គិតថាក្រោយពេលដែលយើងសាមារណកម្មហើយ យើងទូលាយយើងសប្បាយចិត្ត សប្បាយត្រង់ថាយើងមានអ៊ីគ្រប់យ៉ាង មានជម្រកជ្រកកោនស្រួលបួល មានដីធ្លីធ្វើបបូរ មានរបស់របរប្រើប្រាស់ ដូចថាវាមិនគ្រប់គ្រាន់តែវាល្អមនឹងយើងអាចធ្វើទៅបាន កាលពីមុនយើងបាតដៃទទេគ្មានកង់គ្មានម៉ូតូ តែឥលូវលែងចង់ជិះកង់ចង់ជិះតែម៉ូតូទៀត ហើយរបស់ប្រើប្រាស់យើងចង់បានអីក៏មានគ្រប់បែបយ៉ាង កាលលើកមុនយើងមានតែផ្លូវតែឥលូវមានភ្លើងទៀត អញ្ចឹងបានថាវាអភិវឌ្ឍន៍ តំបន់នេះជាតំបន់មួយដែលមិនអាចនឹកស្មានដល់ដូចថាវាបានដល់ប៉ុណ្ណឹង តែបើយើងមើលទៅស្រុកកំណើតរបស់យើងវិញដែលផ្តល់កំណើតឲ្យយើងបានមកដល់ប៉ុណ្ណេះហើយយើងវិលទៅមើលវាវិញហាក់ដូចថាភាពនៅចាស់ដដែលដូចថាវាអត់ថ្មីសោះ វាអត់ថ្មីទេវានៅចាស់ដដែល ។

ដានីៈ ប៉ុន្តែមួយទៀតដែលខ្ញុំធ្លាប់បានជួបពូមីងមួយចំនួនតូចគាត់ថា សួគាត់ទាក់ទងនឹងបញ្ហាហ្នឹងថាកាលពីមុនសាមារណកម្មគាត់រស់គាត់មិនចាំបាច់ភ័យព្រួយទៅរកអី ទៅធ្វើអីដើម្បីបានអង្ករបានអីមកហូប កាលពីមុនមានរបបមានអីគេចែកឲ្យយើង គិតថាត្រៀមប្តុក៏វៃអញ្ចឹងទៅ តែម្ហូបហូបចុកមិនខ្វះទេ យើងហូបបបូរ តែឥលូវបើយើងមិនប្រឹងប្រែងរកទេ ហើយយើងអត់មានដីធ្លីថាគាត់មិនដឹងបានអីហូប អានេះយ៉ាងម៉េចដែរ?

សារិនៈ តាមការពិតគាត់យល់ច្រឡំផ្សេង គាត់គិតថានេះជាការនិយាយរបស់គាត់ អាហ្នឹងគាត់គិតពីឆ្នាំណាមកហើយគាត់គិតពីត្រឹមណាទៅវិញទេ អញ្ចឹងគាត់និយាយថាពីឆ្នាំណាមកមុខហើយពីឆ្នាំណា

ទៅក្រោយវិញ អញ្ចឹងអាទៅក្រោយនោះជាពាក្យសំដីដែលគាត់ថាស្រួល គាត់ហូបស្រួល គាត់ដេកស្រួល សម្លៀកបំពាក់ក៏ស្រួលអញ្ចឹងទៅ អាហ្នឹងវាចែកដាច់ពីគ្នា គាត់អត់យល់ថាអ៊ីទៅជាសាមារណកម្ម អ៊ីទៅដែលជាកិច្ចព្រមព្រៀង បានន័យថាគាត់អត់យល់ពីពាក្យហ្នឹងទេ តែបើសិនជាគាត់យល់គាត់គិតថាគាត់ចេះបែងចែកអ៊ីដែលគាត់និយាយហើយ គាត់និយាយពីត្រឹមណាមកមុខហើយពីត្រឹមណាមកក្រោយ តាមការពិតគាត់បានស្រួលមែនកាលពីមុននោះ អញ្ចឹងអគ្គិមានស្រាប់ហើយអីៗក៏មានស្រាប់ អាហ្នឹងតាំងពីឆ្នាំ៩០ទៅក្រោយ អញ្ចឹងពី៨៩ទៅក្រោយឬក៏ឆ្នាំ៩០ទៅក្រោយចុះវាស្រួលមែន ឲ្យតែដល់ខែគេបើកហើយដូចជាអង្ករ បើកប៊ីចេង បើកអំបិល បើកប្រហុកអញ្ចឹងទៅ តែចាប់ពីឆ្នាំ៩០-៩១មកមិនអាចបើកបានទៀតទេ ព្រោះនៅលើសកលលោកគេផ្ដាច់ជំនួយហើយ អញ្ចឹងកាលពីឆ្នាំ៨៩មកក្រោយគេនៅមានជំនួយ យើងនៅគាំទ្រខ្មែរក្រហម ដល់ពេលមានកិច្ចព្រមព្រៀងជាមួយប៉ារីសហើយគេផ្ដាច់ជំនួយទាំងអស់ អញ្ចឹងខ្ញុំគិតថាអ៊ីដែលគាត់និយាយគឺចាប់ពី៨៩មកក្រោយទេ ។

ដានី៖ បាទ! ចុះបើតាមពូយល់ពី៨៩ទៅក្រោយហ្នឹងយើងមានរបបមានអីមែនតែវាមានសេរីភាពមានអីទេ?

សារិន៖ អត់ស្រួលទេ គាត់គិតថាហូបចុកស្រួលតែយើងគិតថាវាអត់មានសេរីភាព តែពិបាកថាព្រោះគាត់មើលឃើញថាស្រួលម្យ៉ាងៗម្នាក់អញ្ចឹងណា៎ អាហ្នឹងដោយសារអីដោយសារគាត់មានកូនតូច គាត់មានកូនបន្ទាប់ទៀត ហើយគាត់មានត្រូវការទៅណា តែការនិយាយហ្នឹងអ្នកដែលមិនធ្វើអីទេដឹងបានគេអត់ហាម តែអ្នកដែលនិយាយអញ្ចឹងប្រហែលជាកន្លែងដែលគេរស់នៅហើយគេមានដំណែងធំអញ្ចឹង គាត់អត់ត្រូវរវល់ធ្វើអីទេ ចង់អ្នកឯងបិទចំរូង ចង់អ្នកឯងចាក់ចំរូងដឹកជញ្ជូនអីគាត់អត់បានដឹងគាត់និយាយអញ្ចឹងទៅវាស្រួលហើយ តែបើសិនជាយើងគិតថាចុះមកតាមអគ្គភាពគិតថាលំបាកគ្រប់យ៉ាង អញ្ចឹងគេកំណត់ឲ្យស្ត្រីក្នុងមួយថ្ងៃគេឲ្យយើងបិទចំរូងហ្នឹងឲ្យបាន៥០០ដើម មិនមែនហូបស្រួលដេកស្រួលដូចគាត់ថានោះទេ មិនមែនជារឿងស្រួលទេ អញ្ចឹងយើងហូបស្រួលមែន ស្លៀកពាក់ស្រួលមែន តែមិនអាចស្រួលដូចគាត់ថានោះទេ អ្នកដែលស្រួលពេកគឺជាគ្រួសារកម្មាភិបាល ។

ដានី៖ គ្រួសារកម្មាភិបាល?

សារិន៖ បាទ! អញ្ចឹងគ្រួសារកម្មាភិបាលហ្នឹងស្រួលមែន ព្រោះគេចង់និយាយថាបើសិនជាគេមិនឲ្យយើងរស់ក៏បាន ឲ្យយើងស្លាប់ក៏បានជារឿងរបស់គេ ។

ដានី៖ សំនួរចុងក្រោយរបស់ខ្ញុំ ខ្ញុំចង់ដឹងពីយោបល់របស់លោកពូវិញ ដូចថាលូវនេះយើងមានខាងរាជរដ្ឋាភិបាលហើយនឹងអង្គការសហប្រជាជាតិបង្កើតតុលាការមួយ ហៅថាតុលាការជំនុំជំរះកាត់ទោសមេដឹកនាំខ្មែរក្រហម ហើយឥលូវហ្នឹងដូចករណីរបស់គាំង ហ្គេកអ៊ាវ ហៅ ឌុច ដែលគាត់ជាអតីតប្រធានមន្ទីរស-២១ហៅគុកទួលស្លែងហ្នឹងគេបានជំនុំជំរះហើយ ហើយក្នុងឆ្នាំហ្នឹងប្រហែលជាប៉ុន្មានខែទៅមុខទៀតហ្នឹងចាប់ផ្ដើមជំនុំជំរះករណី០០១ ដែលមានមេដឹកនាំខ្មែរក្រហមដូចជា នួន ជា, អៀង សារី ប្រពន្ធរបស់គាត់ ហើយនឹងខៀវ សំផន ហើយបើតាមយោបល់របស់ពូផ្ទាល់ ពូយល់ឃើញថាការបង្កើតតុលាការកាត់ទោសមេដឹកនាំជាន់ខ្ពស់ខ្មែរក្រហមជាការត្រឹមត្រូវឬក៏មិនត្រឹមត្រូវទេ បើតាមយោបល់របស់ពូ?

សារិនៈ នេះជាការមិនសមហេតុសមផលមួយដែលយើងគួរឲ្យអាណោចអាធម៌ ក្នុងសម័យនោះបើយើងនិយាយទៅយើងមិនប្រកាន់ថាបុគ្គលណាឬបុគ្គលណាទេ វាជារឿងនយោបាយតែមិនដឹងថាអ្នកណាខុសអ្នកណាត្រូវនោះទេបើយើងមើលតាមការជាក់ស្ដែងអញ្ចឹងណា អញ្ចឹងខាងលើអនុវត្តតាមបែបសប្បាយៗ ប៉ុន្តែបើចុះមកខាងក្រោមហ្នឹងដូចថាយកបញ្ហាខាងលើសប្បាយហ្នឹងយកមកបំប្លែងថាមិនឲ្យសប្បាយអញ្ចឹងទៅ ឲ្យឧទាហរណ៍ដូចថាការហូបចុកខាងលើគេកំណត់ថាហូបឲ្យគ្រប់គ្រាន់ ហូបចេះសន្សំសំចៃ ពាក្យថាហូបឲ្យគ្រប់តែសន្សំសំចៃ ពាក្យសន្សំសំចៃនេះដូចសម្ដេចហ៊ុន សែនគាត់មានប្រសាសន៍ចែកជាឯកសារអញ្ចឹងដែរ "ចេះមកពីរៀន មានមកពីរក" អញ្ចឹងសម្ដេចភាសានេះជាភាសាមួយចាស់គម្រិល អញ្ចឹងគេថាចង់ចេះត្រូវតែខំរៀន ចង់មានត្រូវតែខំរក វាមាន៥ចំនុចរបស់គាត់ ចេះចាយចេះរក ចេះសន្សំចេះសន្សំសំចៃ អាហ្នឹងច្បាប់គាត់ក្រោយ គាត់ថាចេះមកពីរៀនមានមកពីរកហ្នឹង អាហ្នឹងពាក្យចាស់យូហើយតួតែយើងកុំប្រើ ព្រោះខ្ញុំគិតថាចេះមកពីរៀនមានមកពីរកនោះ អញ្ចឹងក៏វាល្អដែរ ប៉ុន្តែឥលូវគាត់មានដល់ទៅ៥ ចេះរកចេះចាយ ចេះសន្សំចេះសន្សំសំចៃ ចេះសន្សំហើយចេះសន្សំសំចៃទៀតអាហ្នឹងបានមានៗ

ដានី៖ អញ្ចឹងយ៉ាងម៉េចទៅសរុបរួមមក?

សារិនៈ អញ្ចឹងខ្ញុំគិតថាជាការល្អដែរដើម្បីកុំឲ្យមនុស្សមានដំណែងមានអំណាចហ្នឹងចេះតែប្រព្រឹត្តនូវទង្វើដែលបុគ្គលដទៃទៀតយល់ថាខ្លួនជាអញអញ្ចឹងណា៎ អញមានអំណាច អញ្ចឹងបើសិនជាគិតថាម្នាក់អំណាចគាត់ធំជាងគេនោះ អញ្ចឹងអ្នកផ្សេងទៀតមិនអាចទៅធ្វើអីបានទេ មិនអញ្ចឹងមែនទេ?

ដានី៖ បាទ!

សារិនៈ អញ្ចឹងដូចនៅក្នុងតំបន់នេះអញ្ចឹង អ្នកមានអំណាចហ្នឹងអ្នកផ្សេងធ្វើអីអត់បានទេ អញ្ចឹងអ្នកមានអំណាចហ្នឹងគាត់ចង់មកធ្វើកន្លែងណាក៏ជារឿងរបស់គាត់ គាត់ថារបស់អញគឺអញហើយ បើថាគាត់ឲ្យគឺបាន បើថាអញមិនឲ្យឯងទេគឺអត់បានទេ អាហ្នឹងយើងជៀសវៀងបញ្ហាហ្នឹង ហើយម៉្យាងទៀតដូចថាយើងអត់មានសិទ្ធសេរីភាពអីទេ ធ្វើអ្វីៗតាមតែតម្រូវរបស់គេ អញ្ចឹងយើងគិតម៉្យាងវាជាតម្រូវ ហើយម៉្យាងទៀតខ្ញុំគិតថាដូចគាត់ៗធ្វើទៅតាមបទបញ្ជាខាងលើដែរ បើបទបញ្ជាៗទៅហើយគាត់មិនអនុវត្តមិនខុសពីសម្តេចហ៊ុន សែនបញ្ជាទៅក្រសួងស្នាក់ការអញ្ចឹងថាឲ្យកាត់ទ្រុងឡាន ទ្រុងឡានដែលវាធំហើយវែងហួសហេតុត្រូវតែកាត់ តែក្រសួងទីស្នាក់ការគាត់អត់បានធ្វើ អញ្ចឹងសម្តេចហ៊ុន សែនថាត្រូវតែដកចោលទៅបើឯងមិនធ្វើ បើសិនជាខ្ញុំយល់ណា៎ អញ្ចឹងមិនខុសអីពីបញ្ជាការខាងលើទេ ដូចថា ឌុច ធ្វើការហ្នឹងឯងត្រូវតែសម្លាប់ បើមិនសម្លាប់ទេគឺមិនបានទេ នេះជាបញ្ជាអញ្ចឹងយើងបញ្ហាហ្នឹងមកថ្ងៃថ្ងៃ អាមួយបញ្ជាឲ្យកាត់ឡានមិនមែនឲ្យកាត់កមនុស្សទេ ឲ្យកាត់ឡានហើយថែរក្សាផ្លូវឲ្យមានគង់វង្សភាពសម្រាប់ចៅគាត់ទៀត ចៅគាត់មិនទាន់ធ្វើឃើញទេនូវអ្វីដែលគាត់បានធ្វើនោះខ្ញុំគិតថាអញ្ចឹង តែវាជាការងារល្អដែរសម្រាប់អ្នកក្រោយ កុំឲ្យមនុស្សជំនាន់ក្រោយហ្នឹងអត់ដឹងថាជំនាន់ប៉ុល ពត ហ្នឹងយ៉ាងម៉េច គេកាប់សម្លាប់យ៉ាងណាអីយ៉ាងណាអត់ដឹងទេ កូនចៅយើងជំនាន់ក្រោយអត់ដឹងទេ អត់ដឹងថាប្រវត្តិរបស់ខ្មែរយើងលំបាកយ៉ាងនាត. ហើយវាសំណាងល្អដែរ គ្រាន់ថាធ្វើនេះធ្វើដើម្បីឲ្យក្មេងជំនាន់ក្រោយដឹងថាកាលពីមុនមកនោះវាមានការលំបាកអញ្ចឹង មិនមែនរឿងស្រួលទេ ។

ដានីៈ អញ្ចឹងខ្ញុំដូចជាអស់សំនួរអីត្រូវសួនាំលោកពូទៀតហើយ ពូមានអីចង់បន្ថែមនូវអ្វីដែលខ្ញុំមិនទាន់បានសួរពូទេ?

សារិនៈ ដូចជាអត់មានអីបន្ថែមទេ តែបើយើងគិតថាបន្ថែមទៅក៏វាអត់មានអីជាងហ្នឹងទេ ទាំងការអភិវឌ្ឍន៍ ទាំងការអប់រំសាសនា អញ្ចឹងយើងមានទាំងអស់ និយាយរួមមានគ្រប់យ៉ាងក្នុងសង្គមរបស់យើង បច្ចុប្បន្នយើងមានចង់រៀនមុខអីក៏បាន ធ្វើអីក៏បាន អាហ្នឹងតាមសិទ្ធរបស់យើងព្រោះមានគ្រប់យ៉ាងអស់ហើយ ។

ដានីៈ អញ្ចឹងខ្ញុំអរគុណពូច្រើនដែលបានចំនាយពេលជួបសំណេះសំណាលជាមួយខ្ញុំអំពីររឿងរ៉ាវក្នុងជីវិតរបស់លោកពូ អញ្ចឹងខ្ញុំសូមអរគុណច្រើន ។

សារិនៈ បាទ!